

ΑΡΙΘ 319

ΕΡΔΟΛΩΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 48

10.11.33

το φύλλο:

ΥΣΙΚΟΝ ΤΕΜΑΧΙΟΝ

για τραγούδι και πιάνο

ΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗ

ΤΙΣ ΣΤΑΜΝΕΣ

Λαϊκό τραγούδι

ΕΤΟΣ Ζ.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοσφ. 15, — Αθήναι
Τηλέφωνον 24 — 947
Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ: ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

Μὴ παραμελήτε τὸ δερμα σας

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

«Ἀπὸ χρόνια εἶχα στὸ πρόσωπό μου ἐκείνα τὰ ἀσχημάτια καὶ ἀτελείωτα σημεῖα καὶ μεταχειρίζομαι διάφορα σπούνια, κρέμες καὶ ἄλλα παρόμοια, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πρὸ καιροῦ ἡ διαφήμις τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherk μου ἐκίνησε τὴν προσοχή καὶ ἔκανα μιὰ δοκιμή. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τὰ σημεῖα ἐξφανίσθησαν, τὸ δερμα μου ξανόγεινε λεῖο καὶ καθαρὸ καὶ τώρα μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἰμαι ἀπολύτως εὐχαριστήμενη καὶ δὲν θὰ ποῦσα νὰ μεταχειρίζωμαι τὸ νέον αὐτὸ προϊόν». — Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς.

Ποῦδρα Mystikum, ἡ φημισμένη Ποῦδρα τοῦ Scherk.
Μεγάλον κατὶ Δρ. 80. Μικρότερον Δρ. 50

Ἡ ἀποστέλλουσα ὁδὸν γραμματῶν, σήμερον εἰς τὴν δίσκιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, Νίκης 10, λαμβάνει ἕνα δέγμα τῆς Λοσιὸν

Γνωστὰ Λοσιὸν προσώπου Scherk μόνον εἰς τὰ γνωστὰ φιαλίδια μετὰ τὸ σήμα Scherk

SCHERK

Φιάλη 100 γραμ. Δρ. 90. Μικρότερα Δρ. 55

Πρὶν καὶ ὕστερ

Ἐπὶ τῆς καὶ τὴν ἡμέρα

Δὲν εἶναι ὁμιλία καὶ κήρυγμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν. Κάμετε μιὰν δοκιμήν. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο καιροῦ τὰ σημεῖα ἐξφανίσθησαν, τὸ δερμα μου ξανόγεινε λεῖο καὶ καθαρὸ καὶ τώρα μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἰμαι ἀπολύτως εὐχαριστήμενη καὶ δὲν θὰ ποῦσα νὰ μεταχειρίζωμαι τὸ νέον αὐτὸ προϊόν». — Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς.

ΚΟΛΥΝΟΝ
Ἡ Οἰκονομικὴ καὶ ἡ Ἑθνικὴ ἡμερησίαν, διότι ἐν αὐτῇ καὶ 67 ἡμέρας.

ΜΟΝΟΝ

ἡμεῖς ἔχομεν τὴν πλουσιωτέραν καὶ ἀραιωτέραν συλλογὴν Παρισινῶν μοντέλλων

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΥΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ Ἀρ. 8
(Τάδεος Ἑθαγγελιστείας)

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Στὴν κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ 3

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ κομμωτοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, ποὺ προσφέρειται ἐπὶ γυναικεῖα χεῖλη ὅλης τῆς Ἑλλάδος διότι εἶνε ὁ μόνος ποὺ μεταβάλλει τὰ γυναικεῖα κεφάλαια σὲ κομμωτὸν 2 μόνον ὥρων. Κρατήσατε ἀκριβῆ Διεύθυνση ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ

Α. Π. ΖΑΡΟΥΛΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Ὁδὸς ΕΡΜΟΥ 34α (Γωνία Φωκίωνος). Τηλ. ἀριθ. 25-007

ΑΘΗΝΑΙ

Τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν ἀπὸ ὑφάσματα ΜΑΛΛΙΝΑ Γαλλικῆς προελεύσεως καὶ ἐγγύρια διὰ τὰ φορέματα, παρέλαβεν ἐφέτος τὸ ὡς ἄνω γνωστὸν κατάστημα, τὸ ὁποῖον φημιζέται διὰ τὰς καλὰς πάντας τῶν εἰδῶν του. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ καταστήματος ΖΑΡΟΥΛΙΑ εἶνε ἄξιαι πάσης συστάσεως καὶ ἐκ μέρους τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του. Δι' ὅσας Κυρίας τυχὸν δὲν εἶνε μέχρι σήμερον πελάτριαι τοῦ ἄνω καταστήματος, ἀρκεῖ μόνον μιὰ ψις καὶ ἀγορὰ διὰ νὰ πεισθῶν διὰ τὴν ποιότητα καὶ τὰς τιμὰς τῶν εἰδῶν τοῦ καταστήματος.

Ἀδοξὸν τέλος

Τὴν περασμένη ἐβδομάδα στὴν Καλλιθέα συνελήφθη ἕνας μάγος.

Ὁ μάγος αὐτὸς — ποὺ σημειώτεον ἀριθμοῦσε πολυπληθεστάτην πελατείαν, γιατί, ὡς γνωστὸν, οἱ κουτοὶ οὔτε ἐκείνων οὔτε θὰ λείψουν ποτὲ ἀπὸ τὸν κόσμον — εἶχε διάφορα ἐπιπλα μετὰ περίεργα σχήματα, ντιβάνια, καθρέφτες, τρίποδες καὶ θυμιατήρια, ὅπου καίγοντουσαν διάφορα εὐοσμια χόρτα καὶ μωσχολίβανο. Εἶχε ἀκόμα καὶ μερικά ριντὸ μετὰ ζωγραφισμένους ἀπάνω ἐξωτικούς δράκοντες.

Ὅταν πῆγαιναν οἱ πελάτες ἀναβε τὰ μωσχολίβανα, ἐκπλανάτοσαν στὰ ντιβάνια, κύτταζε στοὺς καθρέφτες, κρυβόταν στὰ ριντὰ καί... τοὺς ἔλεγε τὸ μέλλον.

Καὶ φαίνεται πὺς θὰ εἶχε ἀρκετὰς ἐπιτυχίες, γιατί ἡ φήμη του κάθε μέρα μεγάλωνε καὶ ἡ πελατεία του, πολὺ φυσικά, τὴν ἀκολουθοῦσε σ' αὐτὸ τὸ μεγάλωμα.

Ἀυστυχῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ὥραϊα πράγματα ἦρθε νὰ τὰ διακόψῃ ἀπροσκάλεστη ἡ ἀστυνομία. Κάποιοι ἀχάριστοι τὸν κατήγγειλε καὶ ὁ μάγος συνελήφθη.

Τὶ εἶναι τέλος πάντων αὐτὴ ἡ ζωὴ! Τόσων καὶ τόσων ἀνθρώπων μποροῦσε νὰ προλέγῃ τὸ μέλλον, καὶ μόνον τὸ δικό του δὲν μπόρεσε νὰ δῇ, ὅπως δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγῃ καὶ τὴ σύλληψή του, παρ' ὅλες του τίς μαγείας καὶ τὰ ..δρακόντεια μέτρα ποὺ εἶχε λάβει.

Ἐκσικαγισμὸς

Φαίνεται πὺς οἱ Γκάγκστερ ἀρχίζουν νὰ ἐργάζονται συστηματικώτερα στὴν Ἑλλάδα. Τὸν τελευταῖον καιρὸ τὰ κρούσματα θρασυτάτων ληστεϊῶν ἔχουν γίνε συχνότερα καὶ θυμίζουν στίς λεπτομέρειές τους αὐτὰ ποὺ διαβάζομε στίς ἀμερικανικὰς ἐφημερίδες.

Τῆς μόδας ἐπίσης εἶναι καὶ οἱ ἐξαφανίσεις καὶ ἐκούσιες, βέβαια, ἀλλὰ καὶ ἀκούσιες.

Αὐτὲς τίς μέρες στὸν Πειραιᾶ ἐξαφανίσθησαν δυὸ νέα παιδιά, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς λόγος οὔτε ἐχθρότητος, οὔτε λῆτρων, οὔτε καὶ αὐτοκτονίας.

Στὸ Μωσχάτο πάλι ἐξαφανίσθηκε στὰ καλὰ καθούμενα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς «νεαρὰ καὶ πλουσία κόρη» χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἶχνος. Παρ' ὅλες δὲ τίς προσπάθειες τῶν δικῶν τῆς καὶ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, δὲν κατορθώθη νὰ βρεθῇ ποὺ θενά.

Ὁ πατέρας τῆς εἶχε τὴν γνώμη πὺς τὴν παρέσυρε κάποια φίλη τῆς, ἡ ὁποία, ἐν τούτοις, δὲν ἐξηφανίσθη.

Ἡ ἀστυνομία πιστεύει πὺς ἐπέσε θύμα κάποιας συμμορίας — ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ συμμορίες στὴν Ἑλλάδα: Μπαρὰ μας! — ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ καὶ νὰ τὴν φυγαδεύσῃ στὸ ἐξωτερικόν. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ «νεαρὰ καὶ πλουσία» ἐθεάθη μετὰ «νεαρὸς» καὶ μὴ «πλουσίους».

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΕΝΑ ΔΩΡΟ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑΣ

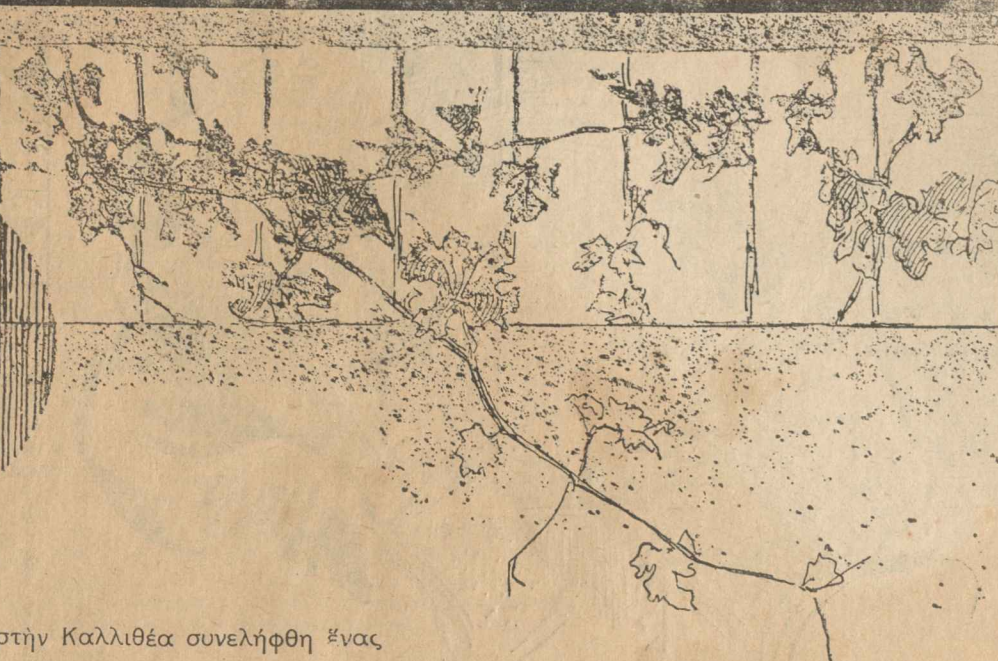
ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

1^η ἔκδοσις — σελίδες 100 — χάριτης πολυτελῆς

(Θὰ δοθῇ ἀντὶ ἐνὸς μόνον δελτίου τοῦ προσεχοῦς φύλλου καὶ Δρ. 5. κατὰ τὸν περὶ Τύπου νόμον).

ΦΥΛΛΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 48

κατὰ πάσαν πιθανότητα, στὸ Φάληρο καὶ ὅτι στὸ σπίτι τῆς ἐστάλη μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ θεωροῦν τὸ κορίτσι τὸν πεθαμένο.

Συμπέρασμα: Μὴν εἶθε νέες, ὥραίες καὶ πλούσιες! Καὶ ἀποφεύγετε τοὺς γκάγκστερ, τὰς «φίλας», τοὺς νεαροὺς καὶ τὸ Φάληρον.

Βαρεῖαι ...ἐλαφρότητες

Αὐτοκτονίες, αὐτοκτονίες, αὐτοκτονίες! Τέσσερις-πέντε κάθε μέρα. Κι' οἱ περισσότερες — σχεδὸν ὅλες — μέ.... δράστας κορίτσια, 18-20 χρόνων, καὶ ἀπὸ ἐρωτικῶν λόγους!

Τὶ κακὸ εἶναι αὐτό; Τὶ κύμα ρωμαντισμοῦ περνάει τὸν κόσμο;

Ποῦ βρέθηκε ὁλος αὐτὸς ὁ διάχυτος ἔρωτας, ποὺ κυβερνάει τίς πράξεις μας, μέσα σ' αὐτὸν τὸν κυκεῶνα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τοῦ ἀγῶνα τῆς ζωῆς;

Ἡ μιὰ αὐτοκτονεῖ γιατί ὁ ἀγαπημένος τῆς φάνηκε περισσότερο περιποιητικὸς πρὸς μιὰν ἄλλην γυναῖκα. Μὰ ἦταν τρομερό! Περιποιήθηκε μιὰν ἄλλην γυναῖκα! Πὺς μποροῦσε λοιπὸν νὰ ὑποφέρῃ μιὰ τέτοια δυστυχία, ἕνα τέτοιον ἐξευτελισμό; Τὶ τὴν ἤθελε ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὴ ζωὴ; Ἄλλη γιατί ὁ πρῶτος τῆς ἐξάδερφος δὲν θέλει νὰ τὴν πάρῃ νὰ φύγουν. Κι' αὐτὸς πάλι ὁ ἐξάδερφος! Δὲν τῆς ἔκανε μιὰ τόσο ἀσημαντὴ χάρις; Ὑπῆρχε, βέβαια, μιὰ μικροῦλα δυσκολία: Ἦταν παντρεμένος καὶ εἶχε καὶ δυὸ παιδιὰ. Μὰ αὐτὰ θὰ κυττάζαμε τώρα, ἀφοῦ ἡ καρδούλα μας θέλει ἔρωτα;

Μιὰ τρίτη, ἀπογοητευθεῖσα κι' αὐτὴ στὰ αἰσθήματά της, πῆρε μιὰ μπουκάλια μύρα, τὴν ἤπιε καὶ ὕστερα τὴν ...ἔσπασε στὸ κεφάλι τῆς! Ὑστερα, σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, ἀρχισε νὰ ...μασάτῃ τὰ κομμάτια καὶ νὰ τὰ καταπίνῃ!!!

Καὶ οἱ γυναῖκες, μὲν, γενικῶς, εἶναι ξεροκέφαλες. Πόσο, ὅμως, ἐξαιρετικῶς ...«τοιαύτη» πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ τελευταία γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ σπᾶσῃ μὲ τόση εὐκολία

στὸ κεφάλι τῆς μιὰ μπουκάλια μύρα, ποὺ δύσκολα σπᾶει καὶ σὲ πέτρα νὰ τὴ χτυπήσετε.

Καὶ πὺς, διάβολο, τῆς πονοῦσε τὸ δοντάκι, ἀφοῦ εἶχε τόσο γερά δόντια, ὥστε νὰ μασάτῃ τὰ γυαλιά της!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίπτωσιν τῆς μπουκάλιας, ὅλες οἱ ἄλλες αὐτοκτονίες ἐγίναν μετὰ κινῖνο. Γιατί, ἀραγε, αὐτὴ ἡ προτίμησις; Τὶ περιμένουν οἱ τρυφερὲς καὶ ἀνδρῆτες ὑπάρξεις; Νὰ συγκινεῖν τοὺς οἱ σκληροκαρδοὺς;

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ.
Ν. ΧΑΓΕΡ
ΜΠΟΥΦΙΔΗ

ΤΗΝ πρώτη φορά όταν του τώπε ο Γιώργος, ο γέρος ούτε νάν τ' άκούση δέ θέλησε. "Εβαλε τις φωνές:

—Πώς; Τι; Με τά σωστά σου τόλμησες νά σκεφής πώς θά πάω εγώ σ' αυτήν, την... Τρελλάθηκες!... Άσφαλώς, τρελλάθηκες!...

Ο Γιώργος δέν απάντησε τίποτε. "Άλλωστε, δέν είχε προφτάσει νά εκφράση έντελώς όλη του την σκέψη. Μόλις είχε άρχισει κάτι νά λέη, ο πατέρας του τόν είχε άποπάρει...

—Καλά... ψιθύρισε καρτερικά. Τώχρε πάρει πιά άπόφαση. "Άλλη γυναίκα, δέ θά μπορούσε, βέβαια, ποτέ ν' αγαπήσει... Κι' όταν θά πέθαινε αυτή, θάφευγε μαζί της κι' ή δική του ή ζωή. Είχε πάρει πιά την άπόφασή του. Γι' αυτό παρακολουθούσε, όλη την τραγωδία των τελευταίων μηνών καρτερικά, με άπάθεια, σάν ξένος... Σά νά μην ήταν ή ίδια ή ύπαρξή του, πού κομματιαζόταν ολόενα.

Δηλαδή, «με άπάθεια», ήταν ένας λόγος. Μέρα με την ήμέρα έλυωνε... Καμιά φορά, όταν τύχαινε νά τόν συναντήση κανένας γνωστός του, πού είχε καιρό νά τόν δη, στεκόταν και τόν κύτταζε μ' άπορία:

—Πώς αδυνάτισες έτσι;... του ξέφευγε. Ο Γιώργος χαμογελούσε. "Ε, καλά, ναι, τώερε πώς είχε αδυνάσει, μά τώκανε έπίτρες.

—Δέν ξέρεις εσύ... Τρώγω όλο βιταμίνες!... Η κόυρα της μόδας... Άδυνατίζεις μά τά νευρα σου γίνονται σάν άσάκι...

—Τί νά σου πώ, φίλε μου... "Αν έξακολούησες έτσι, θά γίνης... σύρμα από άσάκι!...

—Ναι, μά τί σύρμα! Σύρμα πού δέ λυγίζει...

Είχε κουράγιο κι' έλεγε κι' άστεία. Μέσα του όμως ή ψυχή του έκλαιγε...

=□=

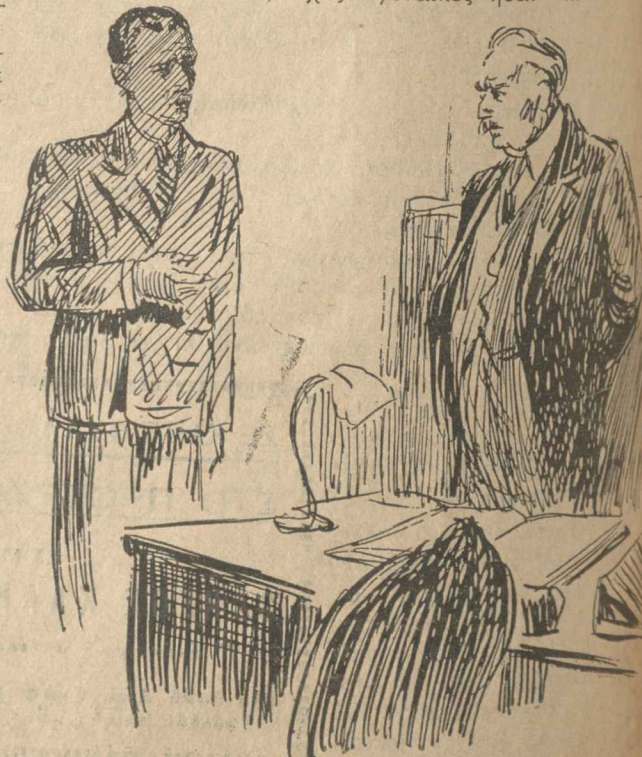
...Η ιστορία αυτή, βαστούσε δυο χρόνια τώρα. Δυο χρόνια άγωνίας, δυο χρόνια μαρτυρίου, δυο χρόνια γεμάτα βάσανα. Τί εύτυχιμένες πού ήταν οι πρώτες μέρες, ή πρώτη γνωριμία, τά πρώτα χαμόγελα... "Ηταν άνοιξη τότες, κι' όλα θαρρείς πώς κλείνουν μία λεπτή γοητεία, μιά άνέκφραστη ύπόσχεση εύτυχίας... Την είχε γνωρίσει στην έξοχή, σέ κάποιο σπίτι. Πεταχτή, εύθυμη, δραστήρη, με μία ματιά άλλωστε σάν ειρωνική κι' άλλωτε γεμάτη μία τόσο παράξενη νοσταλγία, τόν είχε τραβήξει απ' ό ίδιος δέν ήξερε τί ήταν αυτό πού τόν τραβούσε... στό μικρό και ξέγνοιαστο αυτό κοριτσάκι όμως ένιωθε την άνοιξη νάχη μπη στην ψυχή του... "Αμέσως,

έτσι, κατάλαβε πώς αυτή τη μικρούλα θά μπορούσε νά την αγαπήσει... Κι' έννοιασε, γιά πρώτη φορά στη ζωή του, μία λαχτάρα, μία τρεμούλα: σάν αυτή δέν άνταποκρινόταν στην αγάπη του;...

Κι' άρχισε μία ζωή όνείρου γι' αυτόν... Σιγά-σιγά κατακτούσε όλες τις εύτυχίες. Κατάκτησε και την αγάπη της... Τά μάτια της δέν τόν κύτταζαν τώρα ούτε σάν ειρωνικά, ούτε με μελαγχολία. Τόν κύτταζαν με αγάπη...

Κι' άρχισαν ή έποχή των σιγοψιθυρισμάτων, των έκμυστηρεύσεων... "Όσα δέν είχαν πη τά μάτια τους, τά λέγαν τώρα με τά χείλια... Τί; Τίποτα σχεδόν —και τό πάν... Είχαν γνωρίσει τόσο πολύ τόν πόνο ώς τώρα οι δυο τους... Κι' άς γελοΐσαν τά μάτια της, κι' άς αντηχούσαν εύθυμα τό κρύσταλλο της φωνής της... "Ω, τί πονεμένη ψυχούλα κρυβόταν πίσω απ' τό γέλιο αυτό!... Σάν θησαυρό τόν ανακάλυψε ο Γιώργος αυτήν την ψυχούλα, και πώς άνιερύτηκε νά τήνε κάμη εύτυχισμένη!... Μητέρα δέν είχε σχεδόν γνωρίσει ή "Ανθούλα... Θυμόταν μονάχα άμυδρά, μία δυστοχή και ψηλή γυναίκα, ντυμένη με κάτι πλούσιες τουαλέτες, βαμμένη παράξενα, πού έμπαινε με όρμη μέσα στό έξοχικό σπίτι, κι' άμέσως την άρπαζε στην άγκαλιά της και την έγέμιζε φιλία... "Ολόκληρο τό σπίτι άντηχούσε τότε απ' τά γέλια της και τά τραγούδια της. Η "Ανθούλα την κύτταζε με κάποια έκπληξη και με κάποιο φόβο... Αυτή, άρράδιαζε παιχνίδια μπρός στά πόδια του μικρού κοριτσιού, μοίραζε σ' όλους γέλια και ζαχαρωτά και ξανάφευγε σάν σίφουνας όπως είχαν έρθει... Στην πόρτα είχαν μαζευτή τά παιδιά της γειτονιάς.

—Η θεατρίνα! ψιθύριζαν. "Ηταν ή μητέρα της "Ανθούλας. "Εκανε έβδομάδες, σχεδόν μήνες νά φαη κι' ύστερα εξαφινικά, κει πού δέν την περίμεναν, «ένέσκηπτε» ένα πρσι με καινούργια παιχνίδια και ζαχαρωτά. "Όταν μεγάλωσε, οι θειάδες της της έξηγήσαν πώς ή μητέρα της ήταν μ' ένα θάσσο πού δέν βρισκόταν σχεδόν ποτέ στην "Αθήνα— έκανε όλο τό ούρνε στις έπαρχίες.

—"Ακουσε πατέρα, πρέπει νά πιάς.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΟΝΕ

Μία μέρα έφερε περισσότερα παιχνίδια και ζαχαρωτά απ' όλοις. Η "Ανθούλα μάλλιστα, καθώς ή μητέρα της την άγκαλιάσε, έννοιασε κάτι σάν θερμά δάκρυα, έκυλούσαν επάνω στά μαγουλά της. "Απ' έξω περιμένα ένα άμυδρό με βαλτίτζες.

Δέν έμεινε περισσότερο από ένα τέταρτο ή μητέρα της κεινο τ'ό βράδυ. Τους άποχαίρεσες όλους με τ'ό λια. "Από τότε δέν ζαναφανήκε...

"Υστερ' από δυο χρόνια, οι θειάδες της της έφόρεσαν μία μαύρη ποδιά, καθώς της έξηγήσαν πώς ή μητέρα της είχε πεθάνει στην "Αμερική, όπου βρισκόταν σέ τουρνέ. Από τότες, άλλαζε κάπως ζωή γιά την "Ανθούλα... Οι θειάδες άρχισαν νά γκρινιάζουν, τά έξοχα έβγαίναν... Η μητέρα της, δέν είχε φροντίσει ή χριστιανή ν' αφήσει κατ'όκατά μέρος.

—"Ετσι ήταν πάντα της... άμυδρά, Κι' όμως πόσα χρήματα περνούσαν σ'τά χέρια της... έλεγε ή θεία Εύλαμπία κλείνοντας πονηρά τό μάτι στην Εύτέρπη...

—Μονάχα ο "πρίγκηπας" τί έόμοια, ολάκαρη περιουσία!... πρόθετε ή θεία Εύτέρπη, άνταποδίδοντας τό κλείσιμο του ματιού στη θεία Εύλαμπία.

Σάν άκουγε νά μιλάνε γιά τη μητέρα της, ή "Ανθούλα στενοχωριόταν όμοια κι' ή ίδια νά ξέρη γιατί... Καί κοιμήται ολόκληρη όταν ή θεία Εύτέρπη άρμυ νά μιλά γιά τόν πρίγκηπα. "Αγ, σάν ο πρίγκηπας... Φαίνεται πώς ήταν πραγματικά γαλαντόμος...

Και κύτταζε με μίσος τά παιχνίδια της τώρα, ή "Ανθούλα...

Άρχισαν πιά οι μαύρες μέρες... "Επρεπε νά κερδίση μονάχη της τό κού της ή "Ανθούλα... Παράτησε τά μαθήματα της, κι' άρχισε ν' άγωνίζεται με τ'ό βελόνα... "Ο,τι κι' άν έκανε, ώστόσο, γκρινία από τό σπiti δέν άπόλειπε. "Εφτωχές γυναίκες ήταν κι' οι θειάδες.

διά, πιασμένοι απ' τό χέρι, χαμογελώντας στά πουλιά πού φτερουγίζουν ολόγυρά τους. Κι' ή ζωή τους προδίδει, τους συντρίβει, τους λυγίζει... Η ζωή:— "Όχι οι άνθρωποι... "Α! Με τί ήδονή οι άνθρωποι δηλητηριάζουν, ό,τι άγνό, ό,τι άθώο συντόχουν μπροστά τους...

"Ισως, ώστόσο, ούτε κι' οι άνθρωποι νά μη φταίνε... "Ισως κάποια μέρα, τό δηλητήριο πού εινε σκορπισμένο παντού στην άτμοσφαίρα, τό δηλητήριο της κακίας και της ψευτιάς πού τους ποτίζει τόσο βαθειά, νά άφανιστή γιά πάντα... Πότε όμως;... Πότε;... Κι' ως τότε θά λυώνουν έτσι οι άγιες ψυχές;...

...Η "Ανθούλα λυώνει, ή "Ανθούλα μαράζώνει... Ο γιατρός τό έλεγε:

—Κάποιο σαράκι την τρώει... Προφυματική κατάσταση...

Ο Γιώργος, σάν τρελλός, ρώτησε:

—Καλά, γιατρέ μου... Δέν μπορούμε νά προλάβουμε;...

Ο γιατρός τόν κύτταζε αυστηρά μέσ' απ' τά χρυσά γυαλιά του:

—"Ισως, φίλε μου... "Ισως... Τό ήθικό πάσχει... Αυτό πρέπει νά θεραπευθή... Η έπιστήμη παραχωρεί τη θέση της...

—"Ενο διήγημα... δέν βλέπεις;

Και με τί αυταρέσκεια χάιδε τα γενναία του καθώς έλεγε αυτές τις λέξεις: "Τό ήθικό", «ή έπιστήμη»... Δέν τις έλεγε. Τις πιπιλούσε...

—Αχ, δέν έμοιαζε τού πρίγκηπα... ψιθύρισε ή θεία Εύτέρπη σιγά στην θεία Εύλαμπία.

—Δηλαδή;... Τί μπορούμε νά κάνουμε, γιατρέ μου; Ξαναρώτησε ο Γιώργος.

—Εσείς θά ξέρετε καλλίτερα... Κανένα εύτυχισμένο γεγονός, καμιά άνέλπιστη ψυχική ίκανοποίηση...

Βέβαια...καμιά ψυχική ίκανοποίηση... Ο Γιώργος—τί νά κάνη...—της τώχε πη: "Ο γέρος ούτε ήθελε ν' άκούση γι' αυτόν τόν γάμο... Καί δέ μπορούσε νά τά χαλάση μαζί του, γιατί ήταν μπλεγμένος πιά... Τί θάκανε όμως;...Θά τού περνούσε...

Η "Ανθούλα είχε χλωμάσει τρομερά, όταν τό είχε άκούσει αυτό. Τά χείλη της είχαν άρχισει νά τρέμουν...

—Ναι... έλεγε σιγά, με φωνή πού μόλις άκούγεται... Δέ με θέλει... Ξέρω γιατί!...

Κι' από τότε είχε άρχισει τό μαρζέλι... "Ηξερε γιατί!... Κι' αυτό την είχε πληγώσει τόσο...

Ο Γιώργος, τό ίδιο βράδυ πού τού μιλήσε ο γιατρός, έκανε νά πη δυο λόγια σάν πατέρα του. Αυτός όμως τόν άποτήρε, και δέν τόν άφισε νά τελειώση...

...Υστερ' από λίγες μέρες, ή "Ανθού-

λα ήταν άρρωστη πιά, στό κρεβάτι... "Ο έφιάλτης συνεχίζονταν.

=□=

"Επρεπε νά μιλήση τού γέρου. "Μιά ψυχική ίκανοποίηση", είχε πη ο γιατρός. Ναι, αυτό μόνο θά μπορούσε νά τη σώση. Μόνον ίσως άν ο ίδιος ο πατέρας του σηκωνόταν και πήγαινε νά την δη, κι' έσκυβε στοργικά πάνω απ' τό προσκεφάλι της, μόνον ίσως έτσι θά μπορούσε νά γιαντρέψη τη βαθειά πληγή πού είχε άνοιξει... Κι' ήταν άπαραίτητο νά πάη. Η "Ανθούλα πέθαινε" ή "Ανθούλα χανόταν...

"Ε, κεινο τό βράδυ πιά, μίλησε άποφασιστικά ο Γιώργος τού γέρου:

—"Ακουσε πατέρα...Πρέπει...πρέπει νά πάς... Ναι, ξέρω τί θά μου πής... Θά μου μιλήσης πάλι γιά τη ζωή της μητέρας της, γιά τόν άγνωστο πατέρα της... Γιά όλ' αυτά πού έχουν τόσο βαθειά πληγώσει την ψυχούλα της, πού την έρριξαν στό κρεβάτι τού πόνου... Ναι, πατέρα... Είμαι άρρωστη, άρρωστη βαρεία, πεθαίνει!... Δός της αυτή τη χαρά τουλάχιστον... Πήγαινε νά την δής σάν... σάν πατέρα... πρίν κλείση γιά πάντα τά μάτια της...

Και πέφταν δάκρυα, πύρινα δάκρυα απ' τά μάτια τού Γιώργου, καθώς μιλούσε...

Κι' ο πατέρας του, χωρίς νά πη τίποτα, με τό ίδιο συνεφιασμένο μέτωπο και με τό άγριο βλέμμα κάτω απ' τά δασειά του φρύδια, ξεκίνησε γιά νά πάη...

Και μπήκε σιγά μέσ' στό μικρό δωμάτιο και πλησίασε, πατώντας στις μύτες τών ποδιών, τό κρεβάτάκι όπου κειτόταν χλωμή κι' άδύνατη—ώ πώς άδύνατη—η άρρωστη μικρούλα...

=□=

—Τί γράφεις αύτού; Σηκώνω τό κεφάλι απ' τό χοντρό τετρασιό κι' άντικρύς δυο μάτια αγαστημένα, γεμάτα τόση τρυφερότητα και τόση στοργή...

—Ένα διήγημα...Δέν βλέπεις;...

Θάθελα νά κρύψω τά χειρόγραφα. Νά μή θυμισουν πάλη, πονεμένες στιγμές... Δέ θά θελα ή άνάμνηση νά νά τα μάτια...

Μά νά... τά μάτια σκύβουν πάνω απ' τά χειρόγραφα, τά διαβάζουν, κι' ένα δάκρυ κυλά άργά και πέφτει... πάνω στην τελευταία άκριβώς γραμμή...

—Αγάπη μου... Και πώς θά την τελειώσης αυτή την ιστορία;... ρωτάει μία δειλή φωνή...

—Μά... όπως τελείωσε... Με εύτυχία...

"Όπως τελειώνουν τά παραμύθια... Με γάμους, στέφανα...Μένει ακόμα νά γράψω πώς την αγάπησε ο γέρος τη μικρούλα όταν τη γνώρισε...Πώς, σάν νεράδα μόρσεσε αυτή νά μαλακώσει την πέτρινη καρδιά του... Και πώς μονάχος του αυτός φρόντισε νά τη γιάνη... Θά τελειώνη με εύτυχία αυτή ή ιστορία... Μήπως δέν είμαστε εύτυχισμένοι;... Και τίποτα δέ θά θυμίζη τόν παλιό πόνο.

—Τίποτα... Ξαναλέει ή μικρούλα και προσπαθεί με τό δακτυλάκι της νά σβύση τό δάκρυ πάνω απ' τά χειρόγραφα...

Μά έξαφνα άκούγεται κρότος έξω...

—Σούτ... λέει σιγά ή μικρούλα... "Ερχεται ο πατέρας... Δέν πρέπει νά μάς βρής έτσι, νά καταλάβη πώς θυμηθήκαμε τά παλιά... Θά λυπόταν τόσο...

Και τά μάτια της ξαναπαίρνουν την παλιά τους έκφραση—μιάν έκφραση σάν ειρωνική, κι' εύτυχισμένη...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
(Είκοονογράφος Α. Κοντοπόδης)

Σκέψεις διασημοτήτων.

Συζυγικές αδρότητες

Σκέψεις διασημών ανδρών για τις
γυναίκες τους.

Κανένας δεν ξέρει τί αξίζει μια γυναίκα, κανείς δεν ξέρει τί άγγελος παρηγορίας είναι—έως ότου περάσουν τα χρόνια και αναλογισθώ πόσες στιγμές εύτυχίας αισθάνθηκε και πόσες λύπες επέγραψε μαζί της...

(Β. Ίρβινγκ)

=□=

Η γυναίκα μου είναι ο αυστηρότερος των κριτικών μου, αλλά συγχρόνως και τελεία σύζυγος.

(Λόρδος Βίνσοφολντ)

=□=

Η φτωχή μου Κατερίνη κι' εγώ δεν πλαστήκαμε ό ένας για τον άλλον. Τί να γίνη όμως... Δεν υπάρχει πιά κανένα γατρικό... Είναι πολύ καλή και πρόθυμη, δεν συμφωνούν όμως οι χαρακτήρες μας. Ο Θεός ξέρει ότι θα ήταν χίλιες φορές πιο εύτυχισμένη αν είχε παντρευτεί άλλου είδους άνδρα. Έχουν περάσει χρόνια από τότε που στεφανώθηκαν, κι' όμως μόλις τώρα το καταλαβαίνω αυτό. Παραδέχομαι ότι φταίω εγώ γιατί είμαι ιδιότροπος πολύ. Ένα μόνο θα τερματίσει την κατάσταση αυτή: ο θάνατος, που όλα τα μεταβάλλει...

(Κάρολος Δίκενς)

=□=

Όταν είμαι μακριά από την γυναίκα μου, τίποτε δεν μπορώ να βρω τέλειο. Γιατί δεν βρίσκεται αυτή κοντά μου να μου μιλή και να ακούω την φωνή της.

Τί τρελλοί που είναι όσοι λένε ότι ο γάμος είναι ο τάφος του έρωτος!

(Κάρολος Κίνσλεϊ)

=□=

Κοντά μου κάθεται αυτή που ήρθε από μακρινά μέρη για να με βρή, αυτή την όποιαν αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλο ανθρώπινο όν εκτός της μητέρας μου: η γυναίκα μου, η μόνη μου καλή και πιστή σύντροφος.

(Στήβενσον)

Σκέψεις διασημών γυναικών για τους
άνδρες τους.

Ποτέ μου δεν συνήντησα άνθρωπο με τον οποίο να μπορώ να περάσω κανείς ευχάριστα μία ολόκληρη ζωή—εκτός του συζύγου μου.

(Κα Χέιρ)

=□=

Εύχομαι να γίνουν τα παιδιά μου, ότι ήταν και ο άνδρας μου, ο οποίος υπήρξε για μένα σύζυγος, πατέρας, έραστής, φίλος, σύμβουλος και οδηγός.

(Βασίλισσα Βικτωρία)

=□=

Ω! Ο Θεός δεν μπορεί να μάς χωρίσει. Υπήρξαμε μαζί τόσο εύτυχεις...

(Σαρλότα Βρόντε)

Παρακολουθήσατε όλοι

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΟΜΑΝΣΟ
του κ. ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Λίγα λουλούδια, μία χαρά,
ένας πόνος...

Η εϋδυμη

Υπερπληθώρα εκδόσεων:

εκδίδονται βιβλία

διδασκτικά που έχουνε

ξόδεψη στα σχολεία...

Εκδίδονται περιοδικά,

δύο-τρεις εφημερίδες...

εκδίδει κάθε δεκαεπτά

πολεμικές σελίδες...

Ένα μοντέρνο «σαβουάρ-νέιρ»

ή «Σμεράλδα» εκδίδει

κι' εύθους ως δώρον ή «Εβδομάς»

στούς φίλους της το δίδει...

Εκδίδεται Τσελεμεντές

με νέα καρυκεύματα...

Εκδίδει ή Κάστρου προσεχώς

κι'... (Απομνημονεύματα)

Καθείς εκδίδει κάτι τι

κι' είναι να παλαβώσης

για την μανία που έχουνε

φέτος με τις εκδόσεις!

Μα μέσα στών εκδόσεων

τόν σάλο και την δινη

άνεχδοτος μόν' ή Σαμουήλ

ή Ίνσαλ έχει μενίει!

=□=

Έχουν τα διαζύγια

και νόστιμον επίλογον:

Οι ζωντοχήροι έκαναν

στή Φλώρινα ένα σύλλογον

κι' αποφασίσαν δια βοής

και χειρο... κροτημάτων

να υποστηρίξουν σθεναρώς

όλα τα αιτήματά των!

Γεννάται όμως κι' ή εξέγ

δικαία άπορία:

—Αλήθεια, τί αιτήματα

νάχ' ή ζωντονησία;

Μήπως καινούργιαν προσφυγήν

στού γάμου τὰ δεινά;

Μήπως διατάσσει άποχγήν,

γιατί στ' αληθινά

είν ένα βάσανο και δη

από τα σπουδαιότερα;

Πάντως μία εύχη τούς στέλνουμε:

—Ω χήροι, μη χ ε ι ρ ό... τερα!

=□=

Της τύχης τις άναποδίες

και την... κακοτυχία

θηρύνει τρείς που κέρδισαν

ποσά με τὰ λαχεία!

Και επειδή ο αριθμός

έληγε σέ όκτώ,

οι δύο τους έθελώρησαν

τελείως περιττό

να πάρουν τὰ χιλιάρικά

που ή Τύχη είχε δώσει

και για ένα είκοσπεντάριο

τόχαν εξαργυρώσει!

Ο τρίτος, χασαπόγατος,

χωρίς μυαλό και νού,

με την κυρά του άφεντικού

πήραν από κοινοῦ

ένα λαχείο που έκατό

χιλιάρικά κερδίζει

και πιά ως συνέταιρο ή κυρά

δέν τον άναγνωρίζει!

Και λίγο σαν να τούπερτε

ότι τον άδικήσανε

συμφώνησαν τ' άφεντικά

κι' εύθους τον άπολύσανε!

Εύχομαι στούς τρείς άτυχούς

την τύχη την δική μου:

Ουδέποτε μου έπεσε

λαχείο στη ζωή μου!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ίνδικα πεζοτράγουδα.

Η χορεύτρια με τούς πυρσούς

ΘΑ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΩ

μέρα του Έραμπ, που την μέρα αυτή
λιάδες πολέμιστες της φυλής μας
σανε από τον δρόμο των σταθίων
τούς κήπους των Πανευτυχημένων
ιστορία τούτη την διήγησε στον
μου ο πάππος του Ταλέμ εν Χιλιά
ποτε τὰ παιδιά των παιδιών της
θουνε την ιστορία τούτη.

*.

Θά τραγουδήσω την περίφημη
Εραμπ. Την ώρα που τα πρώτα
έγρηκνε στον ουρανό, ο Θεός
δωσε την νίκη και οι σημαίες
τίξαν πάνω στα κάπτα της
Ακούραστοι και για άλλες νικίες
μιστάδες μας περιμέναν το
να χτυπήσουν την παρακατω
ταγ ένα έραβν σαν κεινο τὸ
από την μάχη του Μπερ. Πίστε
από τούς κρινούς που έρικνουν
στούς κήπους των Πανευτυχημ
τόντουσαν οι σκοτωμένοι κι
σμένοι γάρω από τις γούρες.

*.

Θά ύμνολογήσω τὸ όνομα της
με την μεγάλη καρδιά, που
γαλόπεπα να κάνει να χαρούμε
σε ψευσιμμένοι τις χαρές
Έτσι έκανε πολλούς από τους
νους να πεθάνουν χαμογελώντας
τους να ξεχάσουν τούς άδασταγ
των...

*.

Λεγότανε Τζαχίλ. Ήταν από τις
ρες χορεύτριες που οι κατόικοι
έχουνε μέσα στον ναό του
θαλά...

*.

Δέν ξέρετε πώς τα πό λαμπρά
αντάφylla άνθίζουνε καμιά
σα στις άγκυαλιές;

*.

Τίς είχανε ρωτήσει: «Θέλετε να
τε, μα θα τιμωρηθίτε σύμφωνα με
Νόμο μας;». Κι' άποκριθήκανε: «Α
Θαγκούτ μάς έχκατέλειψε, άς
με σύμφωνα με τον νόμο σας».

*.

Τότε ή Τζαχίλ προχώρησε στην
και είπε: «Αυτή την νύχτα οι
σές μου θα χορεύουν για τους
δες που θάρθουν εδώ να
νίκη τους, μα εγώ θέλω να
κείνους που πέσανε γύρω από τις
των κήπων των Πανευτυχημένων».

*.

Έφυγε. Μπροστά της
θρόνι κρατώντας πυρσούς, κι' οι
μένοι νομίσανε πώς πρέβαινε ο
ουράνιο!

(Από τον «Κήπο των χαλιών»)

Μετάφρ.: Γ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗ

Παρακολουθήσατε όλοι

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΑ

ΟΙ 4 ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΗΣ ΦΛΑΜΑ

Τον άνω προς

τα κάτω:

Ζαν Μπουατέλ

Ρενέ Λαβίρ

Ουγκέ Ελ Ντυφλώ

Ζαν Μπουατέλ

Ζαν Μπουατέλ

Ζαν Μπουατέλ

Ζαν Μπουατέλ

Ζαν Μπουατέλ

Ζαν Μπουατέλ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ «μυστικά» των άστέρων

Τὸ ταχυδρομείο τοῦ Χόλλυγουντ

Μιά ενδιαφέρουσα δημοσιογραφική έρευνα

*Αν δέν ήσθε ό,τι είσθε...

ΣΤΑ βάσανα των άστέρων της όθόνης
έχει προστεθή τελευταία και ή πληγή
των «δημοσιογραφικών έρευνών». Κάθε
κινηματογραφικό περιοδικό για να φα-
νί εύχάριστο στο άναγνωστικό του κοι-
νό, φιλοτιμιέται κάθε τόσο να του προ-
φέρει κι' από μία έρευνα έπάνω σ' ένα
ζήτημα που άφορά τούς άστέρας είτε
γενικά, είτε μερικώτερα. Έτσι ο πονο-
κέφαλος των δύστυχων καλλιτεχνών έχει
καταντήσει... περιοδικός!

Τὸ παριζιάνικο «Σινεμάντ», έθεσε τὸ
έξής ερώτημα στούς άστέρας: «Αν δέν
ήσθε ό,τι είσθε, τί θα θέλατε να είσθε;».

Οι άπαιτήσεις ήσαν ποικίλες. Η Ούγ-
κνέτ Ντυφλώ εξεμυστηρεύθη ότι θα ήθε-
λε νάταν γιατρός, ο Ζάκ Μπωμέ... μου-
τσος, ή Σιμόν Βαντρύ ζωγράφος, ο Χο-
ζέ Νογκέρο χορευτής κλασικών χορών,
ή γλυκειά Ζαν Μπουατέλ χημικός-φαρ-
μακοποιός, ο Ρενέ Λεφέβρ τζόκευ, ή Σι-
μόνη Σιμόν γλύπτρια, ο Πιέρ Μπλανσάρ
καπετάνιος, ή Σιμόνη Σερντάν καπελ-
λοδ, ο Ράφλ Μπελακνύ δημοσιογράφος,
ο Λουσιέν Γκαλά γεωργός, ο Ζωρζ Πε-
κλέ ή άστυφύλακας ή ναύτης ή τελωνο-
φύλακας ή ανθρωφύλακας, διτιθήποτε τ-
λος έκτός από κινηματογραφικούς άστέ-
ρ, ή Ούνα Μέσκελ μαγερίσσο, ή Ρενέ Ντε-
Βιλντεό μοδίστα και ή Γκαστύν Μ...-
...! άκουσον! άκουσον! φαντάρος... έπ' ά-
δεύ!

Κι' όμως, έμείς όλοι οι κοινοί θνητοί,
οι γιατροί, οι ζωγράφοι, οι φαρμακο-
ποιοί, οι δημοσιογράφοι, οι καπετάνιοι,
οι μαγερίσσοι και οι ναύτες, άν μάς έ-
ρωτώσε κανείς τί θα θέλαμε να ήμαστε,
θα άπαντούσαμε άδιστακτως:

—Κινηματογραφικοί άστέρες!
Ποιός άραγε νάχη δική, έμείς ή α-
τοί:

Μυστήριον.

=□=

Τὸ αντίθετον τῆς πολυγαμίας

Ο Γκάρι Κούπερ και ο Φρέντερικ
Μάρς έκουραζόνταν στο διάλειμο δυό
λήψεων του νέου φιλμ «Σκοπός της ζω-
ής» που γυρίζει αυτή την στιγμή στο
Χόλλυγουντ ο σκηνοθέτης Νοέλ Κά-
γαρντ. Στο έργο αυτό ή ήρωίς βρίσκε-
ται πρό του διλήμματος να διαλέξη έρα-
στην μεταξύ δυό φίλων της.

—Γάρι, λέει εαφνικά ο Φρέντερικ
Μάρς στον συμπαικτη του. Βασανίζομαι
για ώρα τώρα να βρω μία λέξη που να
χαρακτηρίζη άκριβώς τὸ αντίθετο του
«πολυγαμίας»...

—Μονοτομία!, άπαντὰ σωτικώ-
τατα ο Γκάρι.

=□=

Κλωντέτ και Κλεοπάτρα

Η Κλωντέτ Κλωμπέρ υπέστη κατ' α-
τάς μιάν έγχείρηση σκληροκοιμήτιδος,
που την έκαμε να υποφέρει τρομερά.

Λίγο πρό της έγχειρήσεως, ένας βοη-
θός του σκηνοθέτου Σεσίλ ντε Μιλ, έπήρε
ιδιαιτέρως τον χειρουργό και τον παρε-
κάλεσε εκ μέρους του προϊσταμένου του
να κάμη στην έγχειριζόμενη όσο τὸ δυ-
νατόν μικρότερη πληγή, ούτως ώστε να
μη μένη κανένα άπολύτως σημάδι στην
κοιλιά της.

—Και γιατί; ρώτησε παραξευμένος ο
γιατρός.

—Ξέρετε ότι ή δυίς Κολμπέρ θα προ-
ταγωνιστήη μόλις γίνη καλά σε μία
ταινία άναφερομένην στην ζωή της Κλε-
οπάτρας και... επειδή οι γυναίκες εκεί-
νου του καιρού φορούσαν πολύ έλαφρά
και διαφανή φορέματα... καταλαβαίνετε.
λοιπόν... ότι...

59

Ο γιατρός δέν έφερε καμμιαν αντί-
ρηση...

=□=

Η Ζαν Χέλμπλιγκ έχει τράκ!

Σε μία συνέντευξη της για «την συγ-
κίνηση που αισθάνεται παίζοντας τούς
διάφορους ρόλους στην σκηνή και στην
«όθόνη», ή χαριτωμένη γαλλίσσά, εξε-
μυστηρεύθη πρό ήμερών στον συντάκτη
μιάς κινηματογραφικής έπιθεωρήσεως τὰ
έξής:

—Ποτέ μου δέν έτυχε να πάθω τράκ
γυρίζοντας ταινίες μέσα στα διάφορα
στούντιο, ένώ αντίθετως σ' όλες άνεξαι-
ρέτως τις πρεμιέρες των θεατρικών μου
έμφανίσεσιν είμαι περισσότερο πεθαμένη
παρά ζωντανή. Δέν ξέρω, αλλά ή σκηνή
είναι κάτι τι τρομερό... Ίσως γιατί ή
σκέψις ότι παίζω μπροστά σε κοινό,
με τρομάζει πάντα. Στο στούντιο, έάν
μιά σκηνή έκτελεσθί κακά, έπαναλαμ-
βάνεται μέχρις ότου πάρη την τελεία
της μορφή. Τὸ κοινό βλέπει την καλλι-
τερη άπ' όσες βγούν. Ένώ στο θέατρο
δέν συμβαίνει τὸ ίδιο. «Ό,τι κάνης, κα-
λώς ή κακώς, άπ' την πρώτη φορά, α-
τό μένει. Άν σοῦ δίνεται καιρός ούτε
να σκεφθής, ούτε και να έπαναλάβης».

=□=

Πεννιές

—Ο Πρόεδρος της «Μορφωτικής Έ-
ταιρίας δια της όθόνης» της κινεζικής
πόλεως Ναγκν, έξέφρασε την γνώμην
τελευταία, ότι ή εξάπλωσις της ληστείας
στην Κίνα είναι καθόδο άποτέλεσμα της
προβολής άμερικανικών ταινιών με ύπο-
θέσεις τὰ διάφορα κατορθώματα των
γκάνγκστερς. Άσ' έτέρου-είπε-τὸ πε-
ρίφημον «Σέξ-άππλ» που εισήλθη από
τάς Ίνδικας Πολιτείας, συνετέλεσε
κατά μέγα μέρος στην ήθική κατάπτωση
της κινεζικής κοινωνίας.

—Κατά τὸ τελευταίο του ταξίδι στην
Ευρώπη, ή Ρόνολν Κόλμαν είχε δηλώσει
ότι δέν θα ξανάπαίρνε μέρος σε ταινίαν
του Χόλλυγουντ. Και όμως έπιστρέφου-
τας ο συμπαθής στάρ στούς παλιούς του
έρωτες... υπέγραψε συμβόλαιον για δυό
νέες ταινίες.

—Σύμφωνα μ' ένα συμβόλαιο που υπέ-
γραψε πρό της άναχωρήσεώς της για τὸ
Χόλλυγουντ, ή Μάρλεν Ντήτριν θα έμ-
φανισθί την προσεχή άνοιξη από σκη-
νής ενός των μεγαλειτέρων θεάτρων της
Βιέννης.

—Η περίφημη όπερέττα του Όφφεν-
μπαχ «Ωραία Έλένη» μεταφέρεται στην
όθον από άυστριακόν κινηματογραφι-
κόν όίκο.

—Ο πρωθυπουργός της Αυστρίας
Ντόλφους εισήγηθη την διάθεσιν κονδυ-
λίου δια την παραγωγήν ταινιών έθνικής
προπαγάνδας και αντιχιτλερικού άγώ-
νος.

—Κατόπιν διαδικτικής διααφύρτουρας ή
προβολή της γαλλικής ταινίας «Έκείθεν
του Ρήνου» άπηγορεύθη εις πολλάς βελ-
γικές πόλεις.

—Κατά γενομένην στατιστικήν, εις την
Ρουμανίαν λειτουργούν αυτήν την στιγ-
μήν πεντακόσιοι κινηματογράφοι.

—Με πρωταγωνιστάς τούς: Μινελί
Κούς, Τσιτσι Μπερλέρ και Σέντζ, έγυρ-
σθη ταινία στην Κωνσταντινούπολη υπό
τον τίτλον «Ένας είναι ο Άλλάχ».

—Υπό την διεύθυνσιν του ρώσσου σκη-
νοθέτου Γρηγόρη Άλεξανδρόφ γυρίζε-
ται στον Καύκασο ή πρώτη μουσική σο-
βιετική ταινία.

Έκ των άνω προς
τα κάτω:

Λουσιέν Γκαλά

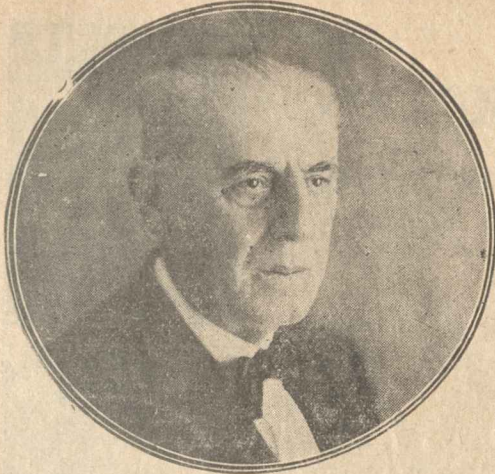
Ρενέ Ντεβιλντέ

Γκασιών Μοντό

Ζωρζ Πεκλέ

Πιέρ Μπλανσάρ

Σιμόν Σερντάν

Ο κ. Ν. Ι. Λάσκαρης όπως είναι σήμερα.

ΣΤΟ γραφείο που με δέχθηκε ο πνευματώδης και φημισμένος συγγραφέας, οι τοίχοι ήταν στολισμένοι με παλαιές φωτογραφίες, ενθύμια της εποχής, κατά την οποία ο κ. Λάσκαρης έδρασε διάφορα αθηναϊκά θέατρα. Μόλις άκουσε τον σκοπό της επισκέψης μου, το βλέμμα του, όπου έλαμπε μία άσπρη ειρωνείας μαζί και αγαθότητας, στρώθηκε σε μία φωτογραφία, που παρίστανε έναν νέο κομψόμορφο του 1890.

Τον έμμηθηκα και διεπίστωσα ότι έπρόκειτο για μία δική του φωτογραφία, που την είχε βγάλει την εποχή ακριβώς που πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο ως συγγραφέας και ως... ήθοποιος! Μάλιστα ο κ. Λάσκαρης στην πρώτη προεμιέρα του εντεμπουάρης και πάνω στο πάλλο!

Αλλά ως τον άφησαμε να διηγηθώ μόνος του το χαριτωμένο αυτό περιστατικό: — Πρό σάραντα περίπου έτών — "Αχ, τί πάτε και μου θυμίζετε! — έπρόκειτο να παιγθώ στο ιστορικό παρίλισιον θεάτρον "Ο Παράδεισος", ή πρώτη μου μονόπρακτη κωμωδία ("Το κακό συναπάντημα") από τον θίασο "Μένανδρος" των αδελφών Ταβουλάρη. Τους δυο κυριότερους ρόλους της κωμωδίας μου είχαν αναλάβει οι μακαρίται ήδη Εύαγγελος Παντόπουλος και Ξυμανούλη Λοράνδος. Αλλά και έλοι οι άλλοι ήθοποιοί που θα ελάμβαναν μέρος στην κωμωδία μου, ο Π. Αίστος, ο Ν. Πεζόδομος, ο Π. Ρούσος, ή Χρυσάνθη Καρακάλου και ή "Ελληνική Νίκη", είναι σήμερα μακαρίτες. Θεός σωχός τους! Μήνυν εγώ βλέπετε επέζησα της εποχής εκείνης.

Διακομύσης, λοιπόν, της παραστάσεως του δόκιμου που επαίετο πούν από την κωμωδία μου, ο Λοράνδος — δεν ξέρω για ποιά λόγο — ελόγχεσε πολύ άσχημα με τον Παντόπουλο και για να τον εκδικηθώ, εδύλωσα ότι άπογορεύει άμέσως από τον θίασο, και επομένως δεν θα λάβω μέρος στην κωμωδία μου!

Η δήλωσις αυτή του συμπτωταγωνιστού άνεστάτωσεν, όπως ήταν φυσικό, τον θίασο και ιδιαιτέρως έμένα, γιατί άποσαίσθησε ή κωμωδία μου να αναβληθώ έπ' άόριστον και στην θέση της να παιχθώ μία άλλη με ελιγώτερα πρόσωπα.

Μποστά σ' αυτή την ξαφνική καταστολή, πάτησα τις σωές, αλλά ο Νιόβιος ο Ταβουλάρης ήρέσθη να μου πη:

— Τί να σου κάνω, πουλάκι μου, δεν υπάρχουν κανένας να να παίξω τον ρόλο του Λοράνδου... Είσαι, βλέπεις, άτυχος στά ποιά δέματα σου...

— Μά... τήλησα να προσφέρω.

— Μά και έμα δεν έχει... όπως δεν έχει αντικαταστάτη και ο Λοράνδος.

— Έγχει και πασέγει! φώναξα τότε.

— Έτσι, έ: Και πούν, νάχουμε καλό ρώτημα:...

— Έμένα! Θα παίξω εγώ τον ρόλο του Λοράνδου, αλλά δεν θα πήτε σε κανέναν τίποτε...

Μιά θεατρική καμπάνια.

«Πώς ήταν ή πρώτη μου προεμιέρα!»

Ο κ. Ν. Λάσκαρης αναγκάστηκε να υποδυθώ τον ρόλο ενός ήρωός του. Η γκάφα των κριτικών. Πώς επαίνεθηκε ως... Λοράνδος. Ο άγνωστος συγγραφέας που χειροκροτούσε τον... έουτό του.

Είπα, εξακολουθεί ο κ. Λάσκαρης, και χωρίς να περιμένω την άπάντησή του Ταβουλάρη, παρέδωσα την συγγραφική κερφή μου στον κουρέα του θιάσου, ο οποίος με την βοήθεια μιας ξανθής περρούκας και των παλυχρώμων κραγιονίων του, την κατέστησε εντελώς... άγνωστη! Και έτσι εμφανίσθηκα μετ' ελίγον στην σκηνή, για πρώτη φορά στην ζωή μου και έπαίξα, χωρίς κι εγώ να το καταλάβω, με τέτοιο μπρίο, που την επομένη της παραστάσεως ή "Νέα Έφημερίς" έγραψεν ότι «εις την έπιτυχίαν της κωμωδίας του κ. Λάσκαρη πολύ συνετέλεσε το παίξιμ του Παντοπούλου, αλλά και του Λοράνδου, ο οποίος είχε εξαιρετικό κέφι χέσε». Κι' έτσι, φίλε μου, γράφεται ή ιστορία, αλλά και ή κριτική!

Ο έπιτιμος πρόεδρος της Έταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων ρίχνει με τρόπο

Το περίφημο πρόγραμμα της επιθεωρήσεως «Ειφιρ-Φαλέρ» που έγραψε ο κ. Λάσκαρης με τους κ.κ. Λιδωρικίη και Πάω, το 1919, "Έπει τον Πηγάσου ο κ. κ. Πάω, Λάσκαρης και Λιδωρικίης. Πάω ο κ. Πάωος "Αραβινός, ζωγράφος του προγράμματος.

την περιά του στην ταλαίπωρη κριτική μας, που έχει άκουσει έως σήμερα τα εξ' αμάξης απ' όλες τις μεριές.

Γρήγορα όμως επανερχόμεθα στο κύριο θέμα της συνετελεύσεως μας. Και ο συνολιτής μου από το κομπολόι των αναμνήσεων ξεχωρίζει την παρακάτω ιστοριούλα, που μέχρι στιγμής είναι άνεχδοτη.

— Έστερα από λίγα χρόνια, άρχισε, με συνήγαγε μία μέρα στην οδό Σταδίου ο Μπάμπης "Αννινος και μου έπρότεινε να εκδώσουμε μαζί ένα περιοδικό. Η πρότασή μου άρεσε, γιατί θεωρήσα ως πολύ τιμητικήν, να ελάω εγώ τότε, να συνεργασθώ με τον "Αννίνο, που είχε κάνει ήδη την καριέρα του και θεωρείτο από τους καλλιτέρους λογογράφους της εποχής.

Εξέδωσα λοιπόν σε λίγο το περιοδικό "Ολύμπια". Μεταξύ των γειογράφων που ελάβαμε για δημοσίευση, βρήκα μία μέρα και μία μονόπρακτη κωμωδία, που είχαν

άντι του όνόματος του συγγραφέα, την διεύθυνση της κατοικίας του. Ο άγνωστος συνεργάτης μας παρακάλεσε τον ειδωποιήσωμε αν θα έδωμε κωμωδία του ή όχι.

Διάβασα το έργο εκείνο με πολλή έρνεσι. Ήταν τρομερά κακογραμμένο και σαινόταν ότι είχε γραφεί από άνθρωπο που δεν είχε ιδέα του θεάτρου. Το έργο όμως ήταν θαυμάσιο για αρχάρι και λόγω ότι το έζηλεσα. Να με πείσει να έλθο, έπειδή δεν ήθελα να πάω να ένα τόσο άσπιο κομψόν έργο, έλα ένα γράμμα στον άγνωστο συνεργάτη μου, του έλεγα ότι τόσο πολύ με άρεσε υπόθεσις της κωμωδίας του, ώστε ήθελα να την ξαναγράψω από την αρχή και να βάλω και το όνομά μου ως συγγραφέα. Ο άγνωστος μου άπάντησε απαντώντας ότι "άλλο που δεν ήθελε". Βέβαιον, με τα έλα μου, έγραφα την κωμωδία, την έπιλοσόφισα ("Το κακό συναπάντημα") και την έδωσα στην μακαρίτη "Κοτοπούλη με την δέλωση να γράψω το πρόγραμμα ότι ή κωμωδία ήταν έργο του συγγραφέα, οι οποίοι ήθελαν να μείνουν άγνωστοι.

Το βράδυ της προεμιέρας εκήντησε τελευταία καθήματα του θεάτρου με το σίλιν μου κ. Εύαγγελο Μίχαν και παυλούθουσα την κατάσταση της κωμωδίας. Μποστά μου καθόταν κάπου νέος διακομύς γελοῦσε με την καρδιά του, σκοροτούσε δαιμονιώδως και χέσε νυονούσε πώς το μέρος μου και με πύαζε. Τό σέσημό του με εξεπείσε και πια στον Μίχα:

— Αυτός έχει έσοι πώς είναι από τους συγγραφείς της κωμωδίας με κοροϊδεύει ο ματσαρά! — Δεν βαρύνει, άπήνησε ο Μίχα, άσπυ κι' ες γελώ.

Θέλοντας και υή, συμμορόθηκα την ύστατην του σίλιν μου και έπαυσε να σπασί με τον μέγας έλκους από στατικές. Αλλά, σαινόθησε την έκπληξή μου όταν, άπου έτελείωσε ή παραστήσις και το κοινόν ένθουσιασμένον έλάτρεσε ενθουσιάζον από σκηνής οι κωμωδιστές κωμωδίας, είδα να εμφανίζονται πούν και να ναισετ... πούν παραστήσις. Αυτήν που γελοῦσε διακομύς και γελοῦσε, πούν που την είνα νεανώδην, δυό-τρία άνοις ελάμματα! "Πούν ούς σπας συνεάντης μου!

Όταν πεί λίνο γνωριστήκαμε, έμνη έλένετο Μ. Οίκνονιάνης, αυτός που πιν έξελίγησε σε λαμπρόν... άγιστον πούν άτυχώς πέθανε πολύ νέος.

Αυτά ήταν τα γαλαντοιστικά νέδματα που σπείζονται με τα πούντα ματα του κ. Λάσκαρη στην συγγραφή του καροίερα. Έπιπαλούθησαν κατόπιν τα πολλά, που θα υποσείσε κανείς, τα να μόνον να γράψω έλκωνται πούν στορία το έλληνικού θεάτρου τον πούνταίων παρόντα έτών. Αλλά μήπως ίδιος δεν έκανε κάτι παρόμοιο με τον λευταίο έμμο της γνωστής "Εταιρείας Έλληνικού Θεάτρου" του;

Α. ΠΗΝΙΑΤΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

αυτού του φύλλου είναι σύνθεσις κ. Α. Ματσούκη.

Περιπετειώδη διηγήματα

Το μυστήριο του Πύργου

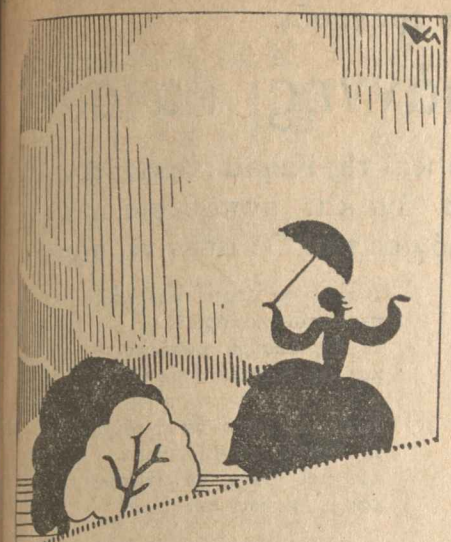
του Άνρϋ ντε Ρενιέ

σο θλιβερό, πού, χωρίς να θέλω ήρθε στο νού μου ένα αίματωμένο και μυστηριώδες δράμα.

Πριν τραβηχθώ μέσα στον πύργο του ο μαρκήσιος ντε Μαρβουαζέν, ήταν ένας χαριτωμένος ίππότης και θά διέπρεπε τόσο σαλόνια και στην Αυλή, αν δεν είχε τόσο ευέξαπτο χαρακτήρα. Δυό φορές έμονομάχησε και τις δυό έπέτυχε με την πρώτη σφαίρα την καρδιά των αντιπάλων του. Το χειρότερο όμως ήταν μία περιέργη φήμη που κυκλοφορούσε γι' αυτόν.

Αναθρεμμένος στη Γερμανία, είχε μελετήσει τις απόκρυφες επιστήμες και κατέγινετο σε μαγικά και καββαλιστικά πειράματα, με μυστηριώδη ύποκειμενα. Σ' ένα από τα διαβολικά αυτά πειράματα κατόπιν πάνω σε μία έκρηξη έπαθε έγκυάματα στα πόδια και καταδικάστηκε σε μιάν μερικόν παράλυση. Από τότε έφυγε από το Παρίσι και κλείστηκε στον πύργο του Μοντεφρέδε.

Αρκετά χρόνια έζησε μονάχος εκεί κι' έγινε ο φόβος και ο τρόμος των χωρικών και των γειτόνων, που τον έβλεπαν πάντα ντυμένο κατάμαυρα, να γυρνάη στις δεινροστομίες του κτήματος μέσα σ' ένα μικρό άμαξάκι που το έσυραν δυό μαυροί τράγοι με κέρατα κι' υπο-

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ του Πύργου του Μοντεφρέδε με γέμισε μελαγχολία. Τα δένδρα του, τα νερά που τον περιέβαλλαν, οι σκοτεινές δεινροστομίες, ή εξωτερική του εμφάνιση με την επιβλητικότητα της, όλα σφαιρούσαν μία παράση λύπη τριπύρα τους.

Ο πύργος μένει άκατοίκητος από πολλά χρόνια. Ο σημερινός του ιδιοκτήτης έκτονος Ντελασσά, πηγαίνει πολύ σπάνια εκεί να περάσει λίγες ώρες. Δεν άγαπά καθόλου το κτήμα αυτό, που κληρονομήσε από έναν προπάππο του, τον μαρκήσιο Δε Μαρβουαζέν.

Η έπίσκεψη του πύργου είχε άπογορευμένη στους περιηγητές. Και δεν είναι μονάχα το έξωτερικό του μελαγχολικό. Έπει μιάν δολοκλήρη ώρα, με τη συντροφία του θυρωρού, γυρνάει μέσα σε άπέραντες σάλλε, άτέλειωτους διαδρόμους, μεγαλοπρεπέστατα σαλόνια και δωμάτια που μυρίζανε μουχλα από το διαρκές κλείσιμο. Μιά έλαρκετά καλλιτεχνική επίπλωση άρροπεσθάνει εκεί μέσα ανεπαρκή από σκόνη. Ένας πύλεκτης ήλ μπορούσε να βρή θωρακισία πράγματα, έπιπλα, κομνητήρια και παλαιά ύποσματα.

Από την εποχή του θανάτου του Μαρκήσιου Μαρβουαζέν, τίποτα δεν είχε μετακινηθώ, ούτε ένα βιβλίο της πελωρίας βιβλιοθήκης.

Ο δόκτωρ Λεμπρέν, που με πείθεσε, έπεσε στον θυρωρό:

— Και τώρα μπάρμπα-Μονσώ θα μās δείξει τη σάλα του θεάτρου.

Η σάλα του θεάτρου, μεταγενέστερη λίνο, ήταν ρυθμίο Λουδοβίκου 16ου, κομνητά, με άραία θεωρεία, πλατεία, υπαλόνι κι' έναν κρουσάλλινο πολυέλαο. Η σάλα διακοσμημένη με άνθη, ήταν κατεβαμένη. Φαντάσθηκα πόσο ώρια θα ήταν το θεατράκι αυτό φωτισμένο από τα καί γαμάτο κόσμο. Σήμερα όμως με το ήμφορς που βασιλεύει νύ, δια έφαιόνταν σαν φαντασμαγορία, λές και τάβλεπες πίσω από ένα λεπτό πρόσωπο τοόλι.

Έθλεγε κανείς, πώς ήταν θέατρο για παραστάσεις. Ήθελα να έκοράσω την σκηνή μου στον δόκτωρα Λεμπρέν, αλλά τα μετρώ είχε εξαφανισθώ. Την ίδια στιγμή άκουσα έναν μικρό θόρυβο. Η σάλα σηκώθηκε και ένα νεκρό έσοχι-νέμο άνθη και βρούσε, παρουσιάζτηκε με άματα μου. Ξαφνικά το βλέμμα μου έπεσε στα σανίδια της σκηνής και δεν υπόσχεσε να κρατήσω μία κραυγή έκπληξης και φρίκης. Δυό σώματα ήταν πεσμένα γάμο, ένας άρλεκίνος και μία βοσκοπούλα. Τα δυό αυτά μαννεκέντα φυσικό μέγεθος, με τα πρόσωπα και τα γέλια από κερ, έμοιαζαν με πτώματα. Το ένα πεσμένο επάνω σ' άλλο, έσημνιζαν ένα τραγικό σύμπλεγμα τό-

Οι δυό νέοι εύρισκαν την εύκαιρία να συναντηθούν συχνά στον κήπο.

γένειο σαν του Διαβόλου. Έπίσης έλοι έμειναν κατάπληκτοι, όταν έμαθαν ότι ο ντε Μαρβουαζέν ένυμνε φεύετο την δίδα ντε Κλαραίξ, μία ώρα και νέα κόρη, που είχε δεχθώ νάρθη να κλειστή στο θλιβερό εκείνο περιβάλλον. Τότε άκριβώς ή φήμη του ως μάγου αύ-έθηκε, γιατί πώς μπορούσε να έξηγηθώ το ότι το χαριτωμένο εκείνο κορίτσι δε-χόταν έτσι εύκολα να γίνη σύντροφος ενός συζύγου έποχονδριακού και τυράν-νου.

Όστόσο ο γάμος τον άλλαξε ριζικά. Ο κύριος ντε Μαρβουαζέν έγινε ο κοσ-μικώτερος άνθρωπος. Άρχισαν στήν πόρνο δεξιότητες, χοροί, γεύματα και κυνήγια άλλεπάλληλα. Η Μαρκησία ή-ταν ή ψυχή κάθε γιορτής. Την έφελερά-ριζαν έλοι, αλλά εκείνη δεν κύττοσε κανένα.

Η σάσις της αυτή άλλαξε όμως μό-λις εμφανίστηκε ο κύριος Δελαίρονερί, μακρινός συγγενής του μαρκήσιου. Οι δυό νέοι αίσθανθήκαν ένα φλογερό πά-θος στην καρδιά τους. Ο συζυγος, είτε γιατί είχε πεποιθήση στην γυναίκα του, είτε γιατί δεν πόσεε τίποτα προσκα-λούσε τακτικά τον νέο στο σπίτι του.

Κι' οι δυό νέοι εύρισκαν συχνά την εύκαιρία να συναντηθούν στις άπομα-κρυμένες γωνίες του άπέραντου κήπου.

Μιά μέρα άπεφασίσθη να δοθώ μία πα-ράστασις στον Πύργο. Οι ρόλοι του έραστού και της έρωμένης έπεσαν, φυσικά, στον Ντελαίρονερί και στην μαρκησία. Τη βραδυά της παραστάσεως έ-θριάμβευσαν.

Μετά την παράστασις, είχε παρατεθώ μεγαλοπρεπές γεύμα στη μεγάλη σάλα. Αλλά οι προσκεκλημένοι άδικα περίμε-ναν τον χαριτωμένο Άρλεκίνο και την ώραία βοσκοπούλα της παραστάσεως. "Όταν τους έζήτησαν παντού, δεν βοή-καν παρά τα δυό κοστούμια τους επά-νω στη σκηνή, μ' ένα σημειώμα τους, που είδοποιούσε τον μαρκήσιο ότι άγα-πώνται και μόνο ο θάνατος θα τους χω-ρίσει.

Τό σκάνδαλο ήταν τεράστιο. Μόνο ο μαρκήσιος έμεινε άπαθής. Δεν τους άνε-ζήτησε καν, αλλά μετά μερικές ήμέρες έφυγε στο Παρίσι και γύρισε έπειτα α-πό λίγες εβδομάδες με δυό μεγάλα κι-βάτια έμοια με νεκρικά φέρετρα. Μέσα στα κιβάτια υπήρχαν δυό μαννεκέν πιστά πανομοιότυπα της μαρκησίας και του Ντελαίρονερί. Τά έντυσε με τις στολές του έργου, τα τοποθέτησε στη σκηνή, ά-ναψε όλα τα φώτα κι' έπειτα, από μιάν ώρισιμένη άπόστασις, από την πλατεία τ-έ έσοκόπευσε και τους έφύτψε από μία σφαίρα στη θέση της καρδιάς με το πιστόλι του.

Ο δόκτωρ Λεμπρέν, φύσησε τον καπνό του τσιγάρου του κι' εξακολούθησε:

— Έίνε αυτά τα ίδια μαννεκέν που είδαμε στη σκηνή. Και τό περιεργότερο απ' όλα έίνε αύ-τό: Την ίδια μέρα που ο ντε

Μαρβουαζέν έκαμε την έκδίκη-τική του έκτέλεση εδώ, οι ψα-ράδες της "Ιζόλα Μπέλλα βρή-καν στη λίμνη Ματζόρε μία ά-δέσποτη βάρκα, μέσα στην ό-ποια ήταν νεκροί ένας νέος και μία νέα. Κανένα όπλο δεν βρισκότανε μέσα στη βάρκα, αλλά τα δυό πτώματα είχαν ά-πό μία σφαίρα στην καρδιά. Οι νεκροί ήταν ή μαρκησία κι' ο έραστός της. Τί συνέβη άραγε; Αυτοκτόνησαν μετανιωμένοι για ό,τι έκαμαν; Έδολοφονή-θηκαν; Ληστεία όπωσδήποτε δεν μπορούσε να είχε γίνη. Έκδι-

κποις τότε; Μήπως ο μαρκήσιος έ-στειλε τους δολοφόνους, ή ύπηρ-ξαν θύματα των μυστηριωδών μαγικών πειραμάτων στα όποια κατέγινετο ο σύ-ζυγος; Αλλά τότε τα δυό μαννεκέν του πύργου θα ήταν διαβολικά άθύρματα της καββαλιστικής τέχνης! Ο μαρκή-σιος πέθανε από συγκοπή "πειτα από πολλά-πολλά χρόνια.

Τόν βρήκανε νεκρό, κατάμαυρο, σαν διάβολο, μέσα στο άμαξάκι, που τό έ-σερναν κάτω από το πάγκο των κυπα-ρισσιών οι δυό τράγοι...

ANPY NTE PENIE

Λίγο πνεύμα

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ξέρεις, παντρεύτηκα!

— Κι' εγώ, αλλά ελατήματα! Η γυ-ναίκα μου είναι μακρινής φεμινίστρια και τό σπίτι μου είναι κόλασις.

— Μά και ή δική μου είναι φεμινίστρια, αλλά εύτυχώς είναι πολύ καλή καρδιά κι' έτσι δεν τα περνά άσχημα. Φαντάσου ότι φθάνει στο σημείο να με βοηθήσει άκόμη και στο μαγειρείμα και στο πλύσιμο των πιάνων!

— Δὲν βαρύνετε! εἶπα μὲ τὸ ἀλαζονικὸ ὕψος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ εἰκοσιᾶς χρόνων. Καὶ πῶς τὴν λένε τὴν Οὐγγαρέζα σας;

— Λιάνα, κόμησα Μιγκρελί.

— Ομορφό ὄνομα.

— Εἶναι κόρη αὐτοῦ τοῦ γέροντος κόμητος Μιγκρελί, ποὺ εἶναι ἀκουμπισμένος ἐκεῖ πέρα στὴν κολόνα καὶ κυττάζει τοὺς ἄλλους νὰ γορῶν.

— Ὡστε λέτε πῶς ἡ Λιάνα...

— Διαδίδεται πῶς ἔχει ἕναν μυστηριώδη ἔρωτα.

— Ὅχι δά!

— Δὲν ξέρω ποῖος εἶναι ὁ εὐτυχὴς θνητός, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ, εἶναι ὅμως γνωστὸ πῶς ἀρνήθηκε τὸ χέρι της στοὺς πλουσιώτερους καὶ πῶς εὐγενεῖς ἀρχοντας τῆς αὐτοκρατορίας.

— Μήπως κατοικεῖ στὴν Φρόβλεν;

— Ὅχι. Ἐστέτα μάλιστα ἀρκετὰ σπάνια ἐδῶ καὶ δὲν τὸ κουνᾷ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ πατέρα της, ποὺ εἶναι γτισμένος σὲς δόβας τοῦ Δουνάβεως. Ἄν θέλετε νὰ τὸν πολιορκήσετε καὶ νὰ ἐπιχειρήσετε ν' ἀπαγάγετε τὴν κόμησα, δὲν θὰ εἴσθε ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν σκέψη.

— Ἀλήθεια;

— Ἐνὰς ἄρχοντα τῆς περιφέρειας, ἀσὺς ζήτησε τὸ χέρι της καὶ τοῦ τὸ ἀρνήθηκε. ἔλαμψε τὴν πολιορκία τοῦ πύργου.

— Καὶ τὸν ἀπέκριναν;

— Ὁ γέρο-κόμης Μιγκρελί τοῦ ἔστειλε σὲ ἀπόσπασμα ἐκατὸ ἐκατὼν φηλά ἀπὸ ἕναν πυρρίσκο, μὴ σφαῖρα στὸ μέτωπο! Ἄν ἔχετε τὸ θάρρος...

— Μά, ἀγαπητέ μου, φώναξε. Ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποθαρρύνουν, θεωρεῖτε τὸ πάθος μου...

— Αὐτὸ συμβαίνει συνήθως.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ συστήσετε;

— Στὸν κόμητα;

— Ὅχι στὴν κόρη του.

— Ὁ, πολὺ εὐχαρίστως! Ὅχι σὰς ὑποδεχθῇ πολὺ καλῶς, γιατί εἶναι ἐνθουσιασμένη μαζί μου, ποὺ ἀποτελῶ ἐξαιρέση καὶ δὲν λιώνω ἀπὸ ἔρωτα γιὰ γαμπρὴ της, ὅπως ἄλλος ὁ κόσμος. Ἀκριβῶς τώρα τὸ βάλε τελειώνει, ἔλατε...

— Ὁ ὑπολογιστὴς μὲ κατέσυρε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ.

— Ἡ διορση Οὐγγαρέζα εὐχαριστοῦσε τὴν στιγμή ἐκείνη τὸν γορευτὴ της, ποὺ ἦτον ὁ οἰκοδεσπότης, κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀνταμώση τὸν πατέρα της, δταν τὴν πλησίασαν.

— Στὴν Οὐγγαρέζα οἱ μοναχοὶ κληρονόμοι τοὺς τίτλους τοῦ πατέρα τους καὶ τοὺς φέρουν κι' ἐνὸς ἀνδρα ζῆ αὐτός.

— Γι' αὐτὸ, ἡ κόρη τοῦ κόμητος Μιγκρελί ἦταν κόμησα. Ὑποδέχθηκε τὸν ὑπολογιστὴ Χίντε μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο.

— Κόμησα, τῆς εἶπε, ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κ. μαρκήσιο ντὲ Βιλέρ, ἕναν ἑλθρὸ ποὺ ἀγαπᾷ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Μοῦ χάρισε τὸ ἴδιο βλέμμα καὶ τὸ ἴδιο γοητευτικὸ χαμόγελο.

— Ἀκουσα νὰ γίνεταί λόγος γιὰ σὰς, κύριε, μοῦ εἶπε. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἴσθε ἕνας ἀπ' τοὺς «Κόκκινους Ἱππότες», ὅπως σὰς λένε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπερασπισθήκατε τόσο γενναῖα τὸ φρούριο.

— Μάλιστα, κόμησα.

— Ἐξ ἄλλου, σὰς γνῶρισα στὸ Παρίσι.

— Στὸ Παρίσι; ἔκαμα ἐκπληκτός.

— Ὁ ὑπολογιστὴς Χίντε σὰν εὐγενὴς νέος ποὺ ἦταν, εἶχε ἀπομακρυνθῇ λίγο γιὰ νὰ μὰς ἀφήσῃ νὰ συνομιλήσουμε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

— Σιωπῇ! μοῦ εἶπε σιναλᾷ ἡ Λιάνα. Ὅχι σὰς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ἀργότερα... ἐκτός ἀν θέλετε νὰ μὲ γορέψετε.

λη μας ἀπὸ ἀντίκας σὰν κι' ἐσὰς!

— Σκότωσα τὸν ἕνα ληστή. Οἱ ἄλλοι τὸδε- λαν στὰ πόδια.

— Τότε πρόσφερα τὸ φορεῖο μου στὴν κυρία, ἡ ὁποία δέχτηκε καὶ τὴν συνόδευσα περὶ ὡς τὴν Ὁπείρα.

— Ἐκεῖ μ' εὐχαρίστησε θερμῶς, δὲν ἐδῶκε δέ- μως τὴν προσοπίδα της καὶ τὴν ἔχασα ἀνάμεσα στὰ πλήθη τῶν χορευτῶν.

— Κι' ὅμως εὐχάρησα ὅλη τὴν νύκτα γιὰ τὴν ξανθοῦ. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της καὶ εἶχαν κάνει ἐντύπωση.

— Οἱ ἐσυνέες μου ὑπῆρξαν μάταιες. Ἐπὶ ἐξασπασίῃ—καὶ τὴν ἔξαγα...

— Ὡστε, ψιθύρισα κυττάζοντας ἕνα μόνος τὴν κόμησα, σὲς εἴσατε;

— Ἐγώ, μοῦ ἀποκρίθηκε. Βλέπετε καὶ ἡμᾶς παλῶν γινώριμα!

— Μοῦ σάνηκε τότε πῶς ἡ φωνὴ της δι- δειε λίγη συγκίνηση καὶ μοῦ ἦρθε πρὸς σκέψη καὶ στὴν καρδιά μὴ φλογερὴ ἐκ- δα.

— Ποῖός ἐρεῖ; σκέφθηκα. Ἄν ἦν ἡ καὶ αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ καὶ τοῦ ὅποιου κα- νεῖς δὲν γνωρίζεις τὸ ὄνομα!

— Ἐκείνη ὅμως τὴν στιγμή εἶδα μὲν τὸν Λαδενάϊ ποὺ μὲ παρατηροῦσε προσηλα- κι' ἐνοιῶσα τὸ αἷμα μου νὰ παγῶνι ἀπὸ κρύος μου...

— Εἶχα θυμηθῇ τὸν ἀπαίσιο ὄρκο ποὺ ἔ- καμα.

V

Ὁ Τῶνης μαθαίνει σὲ τί χρησι- μεύει τὸ βάλε

— Ἡ νεαρή Οὐγγαρέζα δὲν εἶχε παρα- ρήσει—ἀνέσσεσε παρακάτω τὸν χειρῶν— οὐτε τὰ ἐλέμματα τῶν φίλων μου ποὺ ἦταν καρφωμένα ἐπάνω μου, οὐτε τὴν τε- ραχὴ ποὺ μ' ἔκαμνε νὰ νοιώσω αὐτὴ ἡ ἐ- τήρησις.

— Ὁ γορὸς τελείωσε.

— Θέλετε νὰ σὰς συστήσω τὸν πατέ- ρα μου; ρώτησε ἡ κόμησα.

— Ὅχι σὰς τὸ ζητοῦσα ὡς γάρη ἀπὸ κρήνη.

— Ἐξακολουθοῦσε νὰ στρεφίεταί ἐπὶ τὸν τοῦ μου καὶ μὲ ὀδήγησε ὡς τὴν κολόνα ποὺ ἀκουμπισμένος, ὁ μεγαστὰν, ἐδίετα τὴν κόρη του νὰ χορεύει.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, τοῦ παρουσι- αζέται τὸν μαρκήσιο ντὲ Βιλέρ.

— Ὁ μεγαστὰν μὲ χαίρεται μὲ μεγαλῆς γένεια. Τίποτε ὅμως στὸ βλέμμα του δὲν μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε ἦδη ἀκούσει νὰ γίνε- ται λόγος γιὰ μένα.

— Φαίνεται, σκέφθηκα, πῶς ἡ διορ- ση κόμησα δὲν ἔκρινε σκόνην νὰ τοῦ μαρτυ- ρήσῃ γιὰ τὴν μικρὴν ἐκδούλευση ποὺ τῆς πρὸς- φερα στὸ Παρίσι.

— Ἐπειτα, καθὼς ὁ μεγαστὰν μοῦ εἶπε ὅτι νο μερικὰ τυπικὰ λόγια καὶ φανερῶς ἐπὶ θυμῶς νὰ μείνῃ ἡ κόρη του μαζί μου τὸν ἀνεγείρεται.

— Κόμησα, εἶπα φεύγοντας, θὰ μὲ χαρίσετε ἀπὸψε ἕνα δῶλε;

— Πολὺ εὐχαρίστως, μοῦ ἀποκρίθη- κες μετὰ τὸ ἴδιο χαμόγελο ποὺ μὲ εἶχε μὲν- τὸν ἔλαβε.

— Ἐλᾶτε νὰ μὲ βοῦτε μὲ τὴν αἰσθη- τή της, καὶ μοῦ τῶντος προσθέτοντας:

— Ὅχι μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε.

— Ἀπομακρύνθηκα καὶ θέλησα νὰ γυρί- μεσα στὸ πλήθος, δταν ὁ Γαστὼν ντὲ Λα- δενάϊ μὲ χτύπησε στὸν ὄμο.

— Δὲν τὰ καταφέρνεις κι' ὅσῃς ποὺ

— Ἐγώ; Ὅχι δά!

— Κατ' ὀφθαλμοὺς νὰ συστηθῇς... Ἐλπίζω νὰ μὲ παρουσιάσῃς κι' ἐμᾶς...

— Ἐπειτα, εἶπε ὁ Μωρεδάϊγ, ποὺ πλησί- νησε καὶ αὐτὸς μαζί μὲ τὸν Μάρκο ντὲ Λα- σού.

— Ὁ Μάρκος πρόσθεσε:

— Ἐννοεῖται. Ὁφείλεις νὰ μὰς παρου- σήσῃς ὅλους στὴν σειρά.

— Ἐγώ, ἀποκρίθηκα.

— Κι' ἐμεῖς, εἰς ἄλλου, ψαρέψαμε ἀρ- κῶς πληροφορίες, εἶπε ὁ Γαστὼν ντὲ Λα- δενάϊ.

— Ναι;

— Ἡ καλὴ μας ἔχει ἕνα αἰσθημα...

— Ἀνατρίχιασα.

— Ἀγαπᾷ, καθὼς μὰς εἶπαν, ἕναν ἐξ- αἰσθη...

— Ἄντὰ τὰ λόγια μ' ἀναστάτωσαν καὶ τὴν αἰσθη...

— Εἰπε βέβαιον γι' αὐτὸ ποὺ λέτε;

— Ἀκούει κανεῖς πολλὰ πράγματα.

— Ἀνὰρρο! εἶπε ὁ Γαστὼν ντὲ Λα- δενάϊ. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση ν' ἀ- ρχίστῃ ἐκεῖνον ἀπὸ μὰς ποῦ...

— Ἐγώ, διέκοψε ὁ Μωρεδάϊγ, θὰ σὰς ἀπο- σπείνῃ ἀπὸ μὴν ἀλλῇ πληροφορία.

— Λέγε.

— Ἡ διορση Οὐγγαρέζα κατοικεῖ σ' ἕνα πύργο στὴν ἀριστερὰ οἰκίᾳ τοῦ Δου- νάβεως, ἀκριβῶς στὰ σύνορα τῆς αὐτο- κρατορίας.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω.

— Περιμένετε... Ὁ πατέρας εἶναι μὴνὸς κυνηγὸς καὶ τυχαίνει ν' ἀπου- σιᾷ δυο-τρὶς μέρες στὴν σειρά γιὰ κυ- νή...

— Αὐτὴ εἶναι σπουδαία λεπτομέρεια, εἶπε ὁ Μάρκος ντὲ Λασού. Σὲ μίαν ἀ- πορία τοῦ πατέρα, θὰ μπορέσουμε νὰ εἰσέλθωμε εὐκολώτερα τὴν κόρη.

— Πῶς, κύριοι! εἶπα ἀπότομα. Ὡς- τὴν ἔρατα αὐτὴ θὰ ἔχη ἐπακόλουθα;

— Ἦ ἔκανε λέει; φώναξε ὁ Γαστὼν.

— Μήπως μὰς κοροϊδεύεις; φώναξε ὁ Μωρεδάϊγ.

— Ὅχι, μά...

— Ἦ τὰ θέλετε, κύριοι, εἶπε ὁ Μάρ- κος ντὲ Λασού. Ὁ φίλος μας ὁ Γαστὼν πρὸς εἶναι πολὺ πῶς πονηρὸς ἀφ' ὅτι φαντα...

— Μα, σὰς ὀρκίζομαι...

— Ἦ κατὰφερε μὴ χαρὰ καὶ τώρα ἔλαμψε νὰ μὰς ἀρστήνῃ ἐμᾶς στὴν μπάντα.

— Ἐγώ μὴ ἰδεῖ, εἶπε ὁ Γαστὼν. Νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ τραβήξῃ ἡ ἱ- ἰα ἀπὸ τὸ τρίκωχο τοῦ Μωρεδάϊγ τὸνομα, ποὺ νικητοῦ.

— Μὰ θὰ χρειασθῇ νὰ τῆς ἐξηγήσουμε...

— Ἀπολύτως τίποτε. Ὅχι τῆς πῆς πῶς εἶναι ἕνα στοίχημα καὶ πῶς αὐτὸ τὸ στοίχημα θὰ τὸ κρατήσουμε προσωρινὰ μυσ- τικό.

— Τὴν μαρτυροῦ!

— Δὲν πολιοῦσα ὅμως ν' ἀρνηθῶ.

— Ἐκείνη τὴν στιγμή ἀκούστηκε τὸ πρὸ- σφύγετο ἐνὸς βάλου.

— Μὴ μὲ ρωτᾶτε, εἶπε. Σὲ μὴ ὥρα ἡ κόρη μου εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τὸ χο- ρεύῃ μαζί μου.

— Κίρρι, εἶπα. Πᾶν νὰ συνεχίσω τὴν κατακρήνη μου.

— Καὶ τοὺς ἔγκατελειψα.

— Ἡ κόρησα Λιάνα μὲ περίμενε ὀρθια κατὰ τὸν πατέρα της, ποὺ δὲν εἶχε κι- νῆσιν ἀπὸ τὴν θέση του.

— Ἐπὶ αὐτὴν μὲ προστά της. Ἐπείσε τὸ πᾶν μου χαμογελώντας.

— Πᾶμε, μοῦ εἶπε.

— Ἀποφάσισε δυὸ στερεῶς, χωρὶς νὰ μπορῶ ν' ἀρνήσω οὐτε λέξη. Τόσο πολὺ ἦμουν ἐνθουσιάζομαι. Ἀπὸ τὴν δύσκολη αὐτὴ θέ- ση μ' ἐνέταξε ἐκείνη.

— Ἦμεθα νὰ χορεύω μαζί σας γιὰ νὰ εἰς μίλησιν, μαρκήσιο.

— Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ. Ἐκείνη συνέχισε:

— Κυρία μου! Ὅσο φοβερό κι' ἂν εἶναι τὸ μυστικὸ ποὺ ἔχετε, νὰ μοῦ τὸ ἐμπιστευθῇτε...

— Τὸ γνωρίζω.

— Ὅχι κατῆστε στὸ κατῶφλι τῆς πόρ- τας καὶ θὰ περιμένετε!

— Ἐγώ ἡ κόρησα μιλοῦσα, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ.

— Ἀχ! στέναξε ἡ νέα τὴν στιγμή ποὺ τελείωνε τὸ βάλε.

— Ἄλλοιμον! Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ἄλλον ἀπὸ σὰς...

— Καὶ καθὼς τῆς ζητοῦσα τὴν ἐξήγηση τῆς παράδοξης αὐτῆς φράσεως:

— Μὴ μὲ ρωτᾶτε, εἶπε. Σὲ μὴ ὥρα ἡ κόρη μου εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τὸ χο- ρεύῃ μαζί μου.

— Κίρρι, εἶπα. Πᾶν νὰ συνεχίσω τὴν κατακρήνη μου.

— Καὶ τοὺς ἔγκατελειψα.

— Ἡ κόρησα Λιάνα μὲ περίμενε ὀρθια κατὰ τὸν πατέρα της, ποὺ δὲν εἶχε κι- νῆσιν ἀπὸ τὴν θέση του.

— Ἐπὶ αὐτὴν μὲ προστά της. Ἐπείσε τὸ πᾶν μου χαμογελώντας.

— Πᾶμε, μοῦ εἶπε.

— Ἀποφάσισε δυὸ στερεῶς, χωρὶς νὰ μπορῶ ν' ἀρνήσω οὐτε λέξη. Τόσο πολὺ ἦμουν ἐνθουσιάζομαι. Ἀπὸ τὴν δύσκολη αὐτὴ θέ- ση μ' ἐνέταξε ἐκείνη.

— Ἦμεθα νὰ χορεύω μαζί σας γιὰ νὰ εἰς μίλησιν, μαρκήσιο.

— Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ. Ἐκείνη συνέχισε:

— Ἦμεθα νὰ χορεύω μαζί σας γιὰ νὰ εἰς μίλησιν, μαρκήσιο.

— Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ. Ἐκείνη συνέχισε:

— Ὅχι δά! ἔκανε ἐκείνη χαμογελώντας.

— Πιρρκεῖται νὰ ἐπιχειρήσωμε μὴ ἐκ- στρατεία. Ἐνὰς ἀπὸ μὰς πρέπει νὰ δείξῃ αὐτοθυσία, ἔσπευσα νὰ προσθέσω.

— Ὅχι δά! Μὰ θαρρῶ ἔχομε ἀκόμη ἀνακωχή, κύριοι!

— Μὰ δὲν πρόκειται περὶ πολέμου, κυ- ρία μου.

— Τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα.

— Ζητοῦμε ἕνα αἰῶνα χέρι, ποὺ θ' ἀνα- πληρώσῃ τὸ πεπρωμένο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ βρούμε πῶς ἀγνὸ καὶ πῶς ὁμορφο ἀπὸ τὸ δικό σας, ψιθύρισα.

— Ἐλάσσε μὲ τὸ δροσερὸ γέλιο της.

— Ὅπως θέλετε! εἶπε.

— Ἐχῶσε τὸ λευκὸ χεράκι της μέσα στὸ τρίκωχο το

Μου χαμογέλασε.
— Έστω, είπε. Κρατήστε το μυστικό σας, μην ξεχνάτε όμως πώς σας περιμένω σε μιά νύκτα. Ήρεβουάρ!

Μουδωσε το χεράκι της και μ' έγκλεισε γι' α' ανταπόδοση τον πατέρα της. Εγώ επιθυμούσα να χωθώ μέσα στο πλήθος και να φύγω. Ο Γάστων όμως με πρόλαβε.

Πέρασε το μπράτσο του στο δικό μου.
— Έχω να σου μιλήσω, μαρκήσιε, μου είπε.

— Τι θέλεις;
— Έχουμε μια καινούργια πληροφορία.
— Για ποιον;
— Για ΕΚΕΙΝΗΝ!

— Ν' ακούσω!
— Πηγαίνει κάθε Κυριακή πρωί και παρακολουθεί την λειτουργία σ' ένα παρεκκλήσι που βρίσκεται στο μέσον του δάσους. Τέχει τάμα, καθώς φαίνεται.

— Ναι; έκαμα με προσποιητή αδιαφορία.

— Την συνοδεύει μόνο ένας υπηρέτης.

— Ε, λοιπόν;
— Είναι η μόνη κατάλληλη στιγμή για την απαγωγή.

— Σωστά, ψέλλισα.

— Μα εσύ, πρόσθεσε ο Γάστων, φαίνεται σαν απόλαυσις εδώ και μια ώρα!

— Βρίσκεσαι;
— Σε τρέλλανε ο έρωτας, φαίνεται.

— Κι' εμένα, θάρρῶ, τὸ ἴδιο.

— Σύμφωνα! Δεν ξεχνώ όμως την συμφωνία μας, ἐνὸς ἐπ'...

— Φαίνομαι σάν να μὴ την θυμάμαι, θέλεις να πῆς;

— Ακριβώς.

Με μια δυνατή προσπάθεια αποκρίθηκα:
— Με συγχωρείς. Μου τυχαίνει όμως μια μεγάλη αναποδιά και συλλογίζομαι κάθε άλλο παρά τὸν έρωτά μου.

— Τι έπαθες;
— Είδα στὸν χορὸ ἕναν αὐστριακὸ ἀξιωματικό, πὸν γνῶρισα στὸ Παρίσι πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο καὶ πὸν ἐπιθυμούσα πολὺ νὰ συναντήσω κάποτε.

— Μονομαχία;
— Ισως...

— Μα σήμερα έχουμε ἀνακωχή...

— Όχι, στις ιδιαιτερές μας υποθέσεις...

— Έχω τὸν λόγο μου.

— Θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω;
— Δεν είναι ἀνάγκη. Ήρεβουάρ...

Καὶ χάρις σ' αὐτὸ τὸ πρόσχημα, κατῶρθα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν Γάστων. Χώθηκα τότε ἀμέσως μέσα στὸν κόσμο καὶ δὴκα στὸν δρόμο. Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά ἤμουν καθισμένος στὸ κατώφλι τοῦ μικροῦ ἐρημόσπιτου, στὴν ὄχθη τοῦ Δουνάβεως, ὅπου μὲ εἶχε ὀρίσει ραντεβὺ ἡ κόμησσα Λιάνα.

Περίμενα περίπου μιά ὥρα μέσα σὲ φοβερὴ ἀγωνία. Γιατί τάχα ἡ νεαρὴ Οὐγγαρέζα μὲ εἶχε δώσει αὐτὸ τὸ ραντεβὺ; Καὶ γιατί ἄραγε ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ συναντήσω ἐμένα εἰδικῶς, μὴ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν ἄλλον;

Στὴν συγκίνηση πὸ αὐτὲς οἱ σκέψεις μ' ἔκαναν νὰ νοιώθω, προσθέσατε τὴν ἀνάμνηση τοῦ αἵμου αὐτοῦ ὅρκου πὸν μ' ἔδενε. Μέσα σὲ μιά ὥρα εἶχα συχαθῆ τοὺς φίλους μου. Μοῦ φαινόταν πὼς αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ἀποτελοῦσαν ἀνάμεσα σ' ΕΚΕΙΝΗΝ καὶ σ' ἐμένα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο.

Αὐτὲς ὅλες οἱ τοικυμῶδες σκέψεις ἐσάσιναν τὸ μυαλό μου ὡς τὴν στιγμή πὸν εἶδα νὰ κινηθῇ ἀπὸ μακριὰ μὴ σιλουέττα. Ἡ νύκτα ἦταν ἀρκετὰ σκοτεινὴ καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν μπορούσα νὰ διακρίνω ποῖος μπορούσε νὰ εἶναι.

Κι' ὅμως ἀκουσα ἕναν ἐλαφρὸ θηματισμὸ καὶ σὲ λίγο εἶχα πεισθῇ πὼς μιά γυναίκα ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μου. Ἦταν συλλογμένη σὲ μιά πυκνὴ μαντήλια πὸν τῆς

σκέπαζε ὁλοσδιόλου τὸ πρόσωπο.

Νόμισα πὼς ἦταν ἡ ἴδια ἡ κόμησσα καὶ προχώρησα πρὸς αὐτήν. Μία φωνὴ ὅμως πὸν μὲ ἦταν ἀγνωστὴ, μὲ εἶπε σὲ κακὴ γαλλικὴ προφορά:

— Ποιὸς εἶσθε;
— Εἰμὶ ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ.

— Σὰς περιμένουν, ἀποκρίθηκε ἡ φωνή.
— Ποῦ;

— Ἀκολουθήστε με. ΕΚΕΙΝΗ δὲν μπόρεσε νάρθῃ ἐδῶ.

Ἡ ἀγνωστὴ μ' ἐπίασε τότε ἀπ' τὸ χέρι καὶ με ὡδήγησε πρὸς τὴν πόλη, ὅπου μὴ κάμε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ καὶ στενὸ δρομάκι.

Ποῦ με ὡδήγετε; ρώτησα.

— Ελάτε, ἀποκρίθηκε ἡ σκεπασμένη γυναίκα.

Περπατήσαμε ἔτσι ἀπὸ δρομάκι σὲ δρομάκι περίπου ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ὑστερα ἡ ἀγνωστὴ σταμάτησε. Προσπάθησα τότε νὰ προανατολισθῶ καὶ νὰ μάθω πὸν ὁριζόμουν. Ἦμουν στὸ κατώφλι ἐνὸς ὁλοσκότεινου σπιτιοῦ πὸν εἶχε ἀπαίσια πρόσψη. Γιὰ μιά στιγμή νόμισα πὼς εἶχα πέσει σὲ παγίδα. Δεν ἤμουν ὅμως ἀπὸ κινήσεις πὸν ὑπνοποροῦν κι' ἀρκετένχα νὰ ἀκουμπήσω, κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα μου, τὸ χέρι μου στὴν λαβὴ τοῦ σπασίῦ μου.

Ἡ γυναίκα χτύπησε τὴν πόρτα κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ μᾶς ἀνοίξαν.

— Ελάτε, εἶπε ἡ ἀγνωστὴ.

Μπροστὰ μου ἦταν ἕνας σκοτεινὸς διάδρομος. Ἡ σκεπασμένη γυναίκα μ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ γόει καὶ με παρέσυρε. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔκανα μιάν ἀλλόκοτη σκέψη:

— Ἰσως ἕνας ἀτυχὴς ἀντίζηλος εἶχε ἀκούσει τὴν κόμησσα Λιάνα νὰ μὲ ὀρίζει ραντεβὺ καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ζήλεια του, μὲ ἔστησε παγίδα.

Ἦμουν ἀπορατισμένος ὅμως νὰ πῆγαῖνα ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, κι' ἐξηκολούθησα νὰ προχωρῶ.

Ξαφνικὰ, στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου ἐρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιά πόρτα. Ἡ σκεπασμένη γυναίκα ἐσπρωξε τὸ θυρόφυλλο καὶ μὲλεις τὸ ἀνοίξε, σταμάτησα θαμνωμένος.

ΕΝΑ...ΕΥΑΡΜΟΣΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

Οἱ δύο παραπάνω νεαροὲς καὶ... τρυφερὲς υπάρξεις παρουσιάσθηκαν πρὸ ἡμερῶν στὸ Δονδῖνο σ' ἕναν πάστορα καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς παντρεύῃ. Καὶ ὁ πάστορας, παρὰ τὰ γέλια πὸν δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ, με τὸ κομικὸ θέαμα πὸν παρουσίαζε τὸ ζεῦγος, ἐξέτειλε τὸ καθήκον του. Ὁ σύζυγος ζυγίζει 400 κιλά καὶ εἶναι ἕνους 2 μ. 10. Ὅσο γιὰ τὸν τρυφερὸν τὸν ἡμῖον εἶναι τὸ... ἐν ὁδοῦν του!

Ὁ Τῶνης πληροφορεῖται μὴ τραγικὴ ἐρωτικὴν ἱστορίαν

«Βρισκόμουν» συνέχισε ὁ μαρκήσιος Βιλέρ στὸ χειρόγραφο τοῦ—στὸ κατώφλι ἐνὸς κομμοῦ μπουντουάρ πὸν μόνος εἶχε κησῖες μὲς τῶν Βερσαλλίων μπουντουάρ ἔχουν. Ἦταν ἕνα μπουντουάρ γαλλικοῦ στυλ, μὲ ὠραία καθίσματα ἀπὸ ἐστῆρα ξύλο καὶ πλαίσιο ταπετσαρίας. Ὁ πύργος ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ μεταξωτὸ ἡμίγειο γκρι-ἀνοιχτῶ.

Εἰδὼ κι' ἐκεῖ φάνταζαν διάφορα πικρὰ καὶ γάλκινια ἀγάλματα τέχνης.

Ἀλλὰ τὸ μπουντουάρ ἦταν ἀδύνατο.

Μπήστε, μὲ εἶπε ἡ συνόδος μου με περιμένετε.

Έκαμα μερικὰ δῆματα σ' αὐτὸ τὸ μάτι, πὸν φωτιζόταν ἀπὸ δύο παλαιὰς μ' ἐξῆς κερὰ καὶ κἀθηρὰ σ' ἕνα κεντὰ κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπου ἦταν ἀναμμένη φωτιά.

— Ἄν ἔπεσα σὲ παγίδα, συλλογίζομαι, πρέπει νὰ παραδεχθῶ πὼς ἐκείνος πὸν με παρέσυρε κάποιον πλοῦσιον τῆς δουλειᾶς.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς πὸν μὲ πῆραῖνα αὐτὴ ἡ σκέψη, μιά πόρτα ἀνοίξε στὸ ἔξω τοῦ μπουντουάρ. Σηκώθηκα βίαια καὶ μὲ ξέφυγε ἕνα ἐπιφωνηματικὸ ἐκπλήξις καὶ χαρὰς.

Ἡ ὁμορφὴ Οὐγγαρέζα ἔμπαινε πὸν μπουντουάρ καὶ προχώρησε σ' ἐμένα.

— Συγχωρεῖτε με, μὲ εἶπε, γιατί τὸ φάνηκα συνετὴς στὸ ραντεβὺ πὸν μὲ ἔδωκα. Πιστέψτε ὅμως ὅτι δὲν εἶναι πᾶσι ξίμο δικό μου: φοβήθηκα μὴ μᾶς ἀντιπρῶθουν...καὶ προτίμησα αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.

— Ἀδιάφορο! τῆς ἀποκρίθηκα ἀπὸ τὴν χῶ τὴν εὐτυχία νὰ σὰς εἴπω.

Χαμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ με πῆρε:

— Ἀπὸ πὸν ἦρθατε;

— Ἀπὸ ἐκεῖ, ἔκαμα, στρεφόμενος πρὸς τὸν τοίχο καὶ παρατηρώντας ἐκπληκτικὰ πὼς αὐτὸς ὁ τοίχος δὲν εἶχε κανένα γρήνι πόρτας.

Ἐκλείσε ὁλοσδιόλου τὴν πόρτα ἀπὸ τὸ πὸν εἶχε μὴ.

— Εἶναι τὸ μπουντουάρ μου μὲ εἶπε. Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σπιτιοῦ πὸν ἔχω στὴν Φρόβλεν. Ἀντὶ ὅμως νὰ μᾶς εἰς αὐτὴ τὴν πόρτα, ἐμπήκατε ἀπὸ μίαν ἄλλη πὸν μόνος ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα πὸν σὰς ἔρε τὴν γνωρίζουμε.

Τότε μόνος ἀνατρίχισα κι' ἐρρίξα μὲ ἀνῆσχη ματιά γύρω μου. Ἡ κόμησσα Λιάνα ἦθε νὰ καθῆται κοντὰ μου, πῆρε τὸ γόει μου καὶ μὲ εἶπε:

— Κύριε μαρκήσιε, σὰς ἐπανάληψα πὼς μόνος σ' ἐὰς ἔχω ἐμπιστοσύνη.

— Ὡ! ἀποκρίθηκα. Ἐπιτρέψτε μου σ' ἐφὺ εἶναι ἔτσι νὰ εἶμαι ὁ πῶς ὑπερπερὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνδρας.

— Τόλμησα ν' ἀποταθῶ σὲ σὰς πᾶσι, γιατί εἶσθε γενναῖος καὶ ἱκανὸς καθὼς μὲ ἀποδείξατε.

— Κόμησσα...

— Ἀχ! Ὅσοι μὲ ἐλέπουν νέα ἔμμερη γεμάτη κομμάτια, φαντάζονται πὸς εἶμαι ἡ πῶς εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κατωῦ.

Ἄλλοι, ἱσχυρίζονται, ἐλέποντάς με νὰ νοῦμαι ὅσους ζητοῦν τὸ χέρι μου, πὸς εἶμαι σκληρόκαρδη. Ἄλλοι μὲν! Καὶ οἱ μὲ μᾶστε τὸ μυστικὸ τῆς μυστηριώδους ἡμῆς.

Ἡ νέα μιλοῦσε με συγκίνηση. Πῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ τῶρα με σεβάσατο στα γόει λη μου.

— Κυρία μου, τῆς εἶπα, ὅσο φοβερὸς ἂν εἶναι τὸ μυστικὸ πὸν ἔχετε νὰ μὲ πιστευθῇτε, ἐγώ...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Εὐδυμες ἱστορίες

ΛΟΓΟΣ γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Σταύρος ἀποφάσισε νὰ τὸ ὑποβληθῇ, δὲν ἦταν γιατί του ἀπῆλθε ἡ δουλειά.

Δεν εἶχε καμμία ἰδιαίτερη προτίμηση σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀπασχόλησος πὸν ἔχει πᾶν ἄνθρωπος κάποιον χαρακτήρα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἦταν ἄλλος, πὸν μυστηριώδης καὶ πολὺ βαθύτερος, ὅτι μὴν νὰ φαντασθῇ κανεὶς.

Ὁ σκοπὸς τὸν, ἀγαπητοί μου κύριοι, ἦταν νὰ μεταχειριστῇ τὸν ὑπνωτισμὸ γιὰ τῆς ἐρωτικῆς του κατακτήσεως! Σὰς φαίνεται περίεργο; Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι!

Ὁ Σταύρος, ἀφὺ ἐγεύτηκε ἀρκετὴ πύσθητα χυλοπητῶν καὶ πὸν κόπηκε ἡ ὄρεξη γιὰ συνέχεια, ἔκανε τῆς ἀκόλουθες πρακτικὲς σκέψεις:

— Πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφαση ὅτι δὲν μπορῶ νὰ γίνω Δὸν Ζουάν με τὸ συνηθισμένο τρόπο πὸν ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι. Ἄν καὶ με λένε Σταύρο δὲν σταυρώνα γυναικα. Πάντοτε τὰ κάνω μουσικῶς. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ὅμως δὲν εἶναι δυνατὴ νὰ ἐξακολουθῇ! Δεν με εἶναι λοιπὸν, τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ μεταφερθῶ τὴν μέθοδο τοῦ ὑπνωτισμοῦ!

Ἦτε δὲν θὰ μὲ ἐφεύγῃ γυναικα!

Ἀλτὲς ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας εἶχε διαβάσει τῆς ἐφημερίδας μιά εἰδηση γιὰ κάποιον περιγητὴ ὑπνωτιστή, πὸν εἶχε καθάσει διὰ τῆς ὑποβολῆς νὰ κἀνῃ μιά γυναικα ν' ἀφίστη τὸν ἄντρα τῆς καὶ νὰ τῆς σκλάβαν δική του. Γιατί τάχα δὲν ἔχω μὲν ὅμως νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο; Ἄρα νὰ τὸ πολυσκεφθῇ λοιπὸν, τράβηξε ἀμέσως σὲ κάποιο γνωστὸ τὸν ὑπνωτιστή.

— Θέλω νὰ μάθω νὰ ὑπνωτίζω! τοῦ εἶπε. Εἶμαι διατεθειμένος νὰ πληρώσω ὅποια δὲν γι' αὐτό...

Ὁ ὑπνωτιστὴς ἄρχισε ἀμέσως τὰ μαθήματα. Δυὸ ὥρες τὴν ἡμέρα παιδεύονταν νὰ μεταδῶσι τῆς ὑπνωτιστικῆς του γλώσσας στὸν μαθητὴ του. Τὸ γεγονός ἐπὶ ἐπληροῦ «δοσ-δοσ», ἐσήμαινε ὅτι ὁ Σταύρος ἦταν ἐπιδεκτικὸς μαθησεως.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὁ δάσκαλος ἐβόλυνε στὸν μαθητὴ τοῦ ὅτι μπορούσε πᾶν νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ του σάν ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλίτερος πνευματιστὰς πὸν εἶναι γινῆσι ὁ κόσμος. Τοῦ εἶχε μάθει ὅτι τὰ κόλλα καὶ δλους τοὺς τρόπους καὶ τῶν ὁποίων κατορθώνεται ν' ἀποκαμψῇ ἕνα μέντιουμ.

Γεμάτος χαρὰ ὁ Σταύρος, μὲλεις πῆρε τὸν ποροφορικὸ ἀπολυτήριον, ἀποφάσισε νὰ ἐξαρκασθῇ τῆς γνώσεως του γιὰ τὸ γνωστὸ σκοπὸ. Ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορότερα. Τὸ πράγμα δὲν ἔπαυεν ἀναβολῇ.

Καὶ ἡ πρώτη κατάκτηση μετὴν μέθοδο τοῦ ὑπνωτισμοῦ, εἶναι τὸ πρόσωπο πὸν ἐπετάχθηκε στὴ θέλησή του. Ἦταν μιά κυρία, γνωστὴ τῆς οικογενείας του, ἡ κυρία Νίτσα. Τὴν εἶχε βάλει στὸ μάτι ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν δὲν εἶχε ἀκόμα μνηθῇ στὴ μυστηρία τῆς ὑπνωτιστικῆς τέχνης. Φαίνεται ὅμως ὅτι κι' αὐτὴ δὲν ἀδίαφοῦσε γιὰ τὸ αἰσθηματὸ πὸν ἦταν παντρεμένη μ' ἕνα κῆρυ καὶ ὅπως πρέπει, ἀλλὰ ἔκρινε περασμένο στὰ χρόνια ἴσως μάλιστα ἀκριβῶς γι' αὐτὸ νὰ δέχτηκε τὴν ἐρωτικὴ ἐπίθεση τοῦ ὑπνωτιστοῦ, πὸν εἶναι ὡς ἔπειτα:

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

— Ἐνα ὠραῖο ἀπόγευμα ὁ Σταύρος ἐπῆγε.

— Ἀχ! Μὴ με στραπατορεύετε κύριε! Ἐγὼ νὰ ζητήσω κι' ἀπὸ ἄλλον πατέρα τὴν κόρη του!

Μικρὰ περίεργα

ΠΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΜΕ

Ἡ Βρετανικὴ Ἀνθρωπολογικὴ Ἐταιρεία δημοσίευσε τελευταία μίαν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν ἐκθεση. Βασίζεται στὴν ἐξέταση δέκα ἑκατομμυρίων παιδιῶν πὸν ἐξάγει ἀπ' αὐτὴν τὸν μέσο χρόνον τῆς ἀναπτύξεως των, ὡς καὶ τὰ αἰτία τῆς κανονικῆς ἢ ὅχι ἀναπτύξεως των.

Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτὴν τὰ παιδιά πὸν τρέφονται καλλίτερα, γίνονται ὑψηλότερα κατὰ 12-50 πόντους ἀπὸ ἐκείνα πὸν τρέφονται ἐλλιπῶς. Παρατηρεῖται ἐπίσης μιά ἀνίστη καὶ σταθερὴ αὐξηση στὸ βάρος καὶ στὴν διεύρυνση τοῦ στήθους. Ἡ αὐξηση αὐτὴ γίνεταί κάθε χρόνο ὡς τὸ 17 ἔτος.

Τὰ παιδιά πὸν γεννήθηκαν χειμῶνα δὲν εἶναι εὐρῶστα ὅσο ἐκείνα πὸν γεννήθηκαν τὸ καλοκαίρι. Ἡ ἀνάπτυξη ἐπίσης τῶν τελευταίων γίνεταί γρηγορότερα.

Τὰ χέρια παρουσιάζουν γρηγρὴν ἀνάπτυξη στὸ δέκατο ἕκτο χρόνο τῆς ὕλης, ἐνὸς τὰ πόδια ἀπ

κύλινδρο και να μην πη λέξη από όσα έγιναν σήμερα εδώ μέσα.

— Μπορείτε να τα κάμετε όλα αυτά; Κι' εγώ τι πρέπει να κάνω;

— Να δεχθείτε την πρόσκλησή του στο γεύμα. Το σχέδιό μου απαιτεί προθεσμία 8-10 ημερών, κατά τις οποίες όμως ο παραληνθρωπάκος αυτός πρέπει να είναι ευθύμος. Δεχσάσε;

Η Χάζελ κοινοστάθηκε. Ο Μάρτεν Ντάλ είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη της, αλλά ο Κίρκγουδ της προξενούσε αηδία και η σκέψη πως θα βρισκόταν κατάνομη μαζί του την έκανε να διστάζει να πάρει μιαν απόφαση.

Στο τέλος δέχθηκε και τούδωσε το χέρι. Μόλις ο Μάρτεν είχε προφτάσει να φήσῃ το χέρι της και μπήκε άμέσως ο Κίρκγουδ.

— Καλημέρα, Κίρκγουδ. Τι νέα; Ο χρυσόχοος προχώρησε, παραξενεμένος που έλεπε τον Μάρτεν Ντάλ στο γραφείο του.

— Πώς απ' εδώ, μίστερ Ντάλ; Περνούσα απ' εδώ κι' είχα την περιέργεια να δω το θαύμασμο εκείνο κολλιέ, για το οποίο γίνεται τόσος λόγος.

— Πολύ ευχαρίστως. Περάστε.

Έρριξε μια φευγάλα ματιά στην Χάζελ και βγήκε ακολουθούμενος από τον Ντάλ.

Προχωρώντας, του μίλαγε για το περίφημο «Κολλιέ Κίρκγουδ».

Το κολλιέ αυτό δεν ήταν για πούλημα, γιατί η αξία του ήταν άυπολόγιστη. Όλοι όμως όσοι ήθελαν να το θαυμάσουν, μπορούσαν να το δουν, χωρίς κανείς, έννοείται, να χύει το δικαίωμα να το άγγιξει και να το περιεργασθῇ.

Σε λίγο και οι δυο βρίσκονταν μπροστά σ' ένα είδος κλουβιού με σιδερένια κάγκελλα.

— Μπράβλο, είπε ο χρυσόχοος στον άνθρωπο που καθότανε στο έσωτερικό του κλουβιού. Δείξε το κολλιέ στον μίστερ Μάρτεν Ντάλ.

Ο υπάλληλος άνοιξε ένα χαλυδίδιο χρηματοκιβώτιο, πήρε το κολλιέ και από τα κάγκελλα, άναμεσα από τα οποία μόλις μπορούσε να περάσει ένα χέρι, το έβγαλε στον Κίρκγουδ. Ο Μάρτεν Ντάλ έμεινε μ' άνοιχτο το στόμα από τον ακράτητο ενθουασμό του.

— Δεν είναι πραγματικά θαυμάσιο; ρώτησε υπερήφανα ο Κίρκγουδ.

Ο Ντάλ δεν άφηνησε. Για μια στιγμή η ματιά του ξεφυγε από το κολλιέ, για να κυττάξει τριγύρω του. Από όλες τις μεριές τον κυττάζαν έρευντικά μάτια ορβάνοιχτα.

Ο διαρρήκτης που θα τώβαζε στο χέρι, θάκανε για καλά την τύχη του! είπε χαμογελώντας.

Μόνον ένας μάγος θα μπορούσε να το κλέψει, απάντησε ο Κίρκγουδ. Δεν υπάρχει λωποδύτης που θα τολμούσε μιαν τέτοια απόπειρα.

— Ούτε κι' ο λωποδύτης-φάντασμα; — Άς δοκιμάσει!

Και ο Κίρκγουδ επέστρεψε το κολλιέ στον υπάλληλό του.

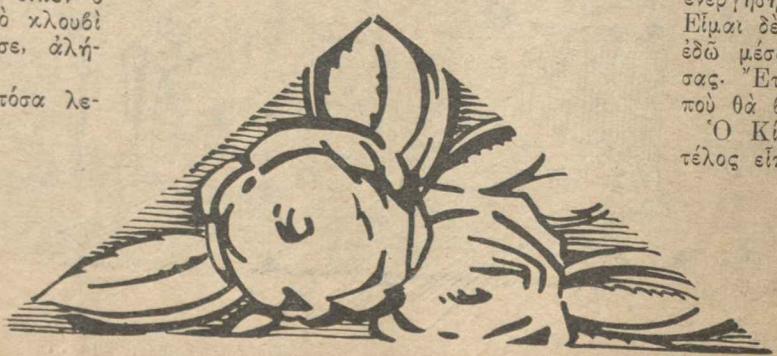
Ο υπάλληλος σ' αυτός θα συναισθάνεται βέβαια την εθύνή του, είπεν ο Ντάλ, ενώ απομακρυνόταν από το κλουβί μαζί με τον χρυσόχοο. Δεν ζήτησε, αλήθεια, κανείς να το αγοράσει;

— Ποιος μπορεί να διαθέσει τόσα λεφτά! απάντησε ο Κίρκγουδ.

Ο Ντάλ χαμογέλασε.

Αφού συζήτησαν για λίγο ακόμα, ο Ντάλ κυττάζοντας ξαφνικά το ρολόι του είπε:

— Όρα είναι να πηγαίνω. Με έπεισε, πως ό,τι κι' αν κάνω για να το κλέψω, δεν θα επιτύχω! Όρεσούρα.

Ο άστυνομικός Σούμερ

— Δεν θα μου γλυτώσει ο λωποδύτης-φάντασμα! Θα τον πιάσω μια μέρα, έλεγε μέσα στο έστιάτοριό ο άστυνομικός Σούμερ στον Μάρτεν Ντάλ.

— Μά, φίλε μου, ο άνθρωπος αυτός δεν κλέβει παρά μόνο τους παραληνθρώπους...

— Εσύ όλο και τον υπερασπίζεις!

— Δεν τον υπερασπίζω, αλλά τον θαυμάζω. Κι' ύστερα, μ' αρέσει να σ'επειράζω πότε-πότε γιατί ξέρω πως έχεις την λύση να υποψιάζεσαι ότι εγώ είμαι ο λωποδύτης-φάντασμα.

— Καλά, καλά, μια μέρα θα δούμε... Ένα πράγμα μόνο μ' άνησχει. Μήπως ο διαβολάνθρωπος αυτός σταματήσει τα κλοπά του πριν τον βουτήξω από τον γιανιά! Γιατί καιρό έχω ν' άκουσω κανένα άνθρωπο γάθιμά του...

— Πρώ ξέρεις! Μπορεί να έτοιμάζει κανένα μεγάλο κλοπό...

— Μεγάλο κλοπό; Τι θέλεις να πής;

— Ξέρω κι' εγώ! Μπορεί να του πέ- ρασε απ' το μυαλό να κλέψει, π. χ., το περίφημο κολλιέ του Κίρκγουδ.

— Μά θα ήταν σωστή τρέλλα! Θα έ- πρεπε να χρησιμοποίηση τόνους δυναμίτι- δος και αρκετά πολυβόλα!

— Α, μπά! Ξέρουμε ότι ο λωποδύτης-φάντασμα κάνει τις δουλειές του αθόρυβα. Βγήκαν από το έστιάτοριό και χωρίστη- καν. Ο Μάρτεν Ντάλ απομακρύνθηκε διαστρκός, πήρε διαφόρους δρόμους και κατέληξε σε μιαν μακρινή συνοικία.

Για μια στιγμή σταμάτησε για ν' ανά- ψη ένα τσιγάρο και έρριξε με τρόπο ένα βλέμμα ξωπίσω του. Σε απόσταση 100 μέτρων παρατήρησε κάποιον που χάριζε σε μιαν βιτρίνα.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε.

Και προχωρώντας λίγα βήματα, χτύπη- σε μιαν πόρτα.

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε κι' ένας ήλι- κιωμένος φάνηκε στο κατώφλι.

— Καλημέρα, Λούκ, του είπε ο Μάρ- τεν Ντάλ με φιλικό τρόπο.

— Εσείς, μίστερ Ντάλ; Περάστε!

Ο Μάρτεν Ντάλ μπήκε σε μιαν αΐ- θουσα γεμάτη από προθήκες χρυσαφικών.

Ο Λούκ Λαγκνίε ήταν περίφημος για την κατασκευή απομιμήσεων πολυτίμων λίθων, τους οποίους ήταν σχεδόν αδύνατο να διακρίνει κανείς από τους αληθινούς. Πρό χρόνων ο Μάρτεν Ντάλ του είχε προσφέρει μιαν μεγάλη έκδοσηλευση και α- πό τότε έγιναν στενοί φίλοι.

— Έχω κάποια χάρη, Λούκ, να σου ζητήσω, είπε ο Μάρτεν Ντάλ. Πρώτ' απ' όλα όμως πρέπει να σου πω πως κάποιος με παρακολούθησε ως εδώ. Είναι ο άστυ- νομικός Σούμερ. Τον γνωρίζεις. Τον προ- είδοποίησα, λοιπόν, ότι ο λωποδύτης-φάν- τασμα σκέπτεται να κλέψει το κολλιέ του Κίρκγουδ.

— Τού άστειυθήκατε βέβαια!

— Κάθε άλλο! Του μίλησα πολύ σο- βαρά. Σ' αυτό όμως θα με βοηθήσεις και σύ... Τι λές;

— Εγώ; Σε μιαν τέτοια απόπειρα, δεν

θα μπορούσε ούτε ο Σατανάς να σ'ε- θήσει!

— Τό είδες ποτέ;

— Πολλές φορές. Έχω μάλιστα μι- μών απομίμηση του στο χρηματοκιβώτιό μου. Είναι το άριστο έργο μου!

— Ε, λοιπόν, είμαι τυχερός! Θα με- πουλήσεις την απομίμηση;

— Δεν το είχα, κύριε Ντάλ για να- λημα, αφού όμως μου το ζητήσατε, να- σας το χαρίσω.

Και ο Λούκ άνοιχοντας το χρημα- τοκιβώτιό του έβγαλε την απομίμηση του κο- λλιέ.

Ο Μάρτεν Ντάλ έμεινε με το στόμα- άνοιχτο.

— Μά είναι τέλειο, Λούκ! Σ' έρω- ριστώ.

Η προειδοποίηση

Ήταν περασμένο μεσημέρι και ο Λούκ Λαγκνίε έμενε μόνος στο γρα- φείο του. Το γεύμα της προηγούμενης η- μέρας Ουίντροπ υπήρξε θαυμάσιο. Είναι αλήθεια πως στην επιστροφή, η Χάζελ του ηρ- στούκισε μέσα στο αυτοκίνητό, αλλά που- δεν είχε μεγάλη σημασία. Άρχιζε η χει- ρα θα το ήμερευε αυτό το... άρμα.

Δεν είχε ακόμη τελειώσει το φαγη- τού, όταν ένας υπάλληλος τον πληρώ- ρησε ότι ο μίστερ Τζόν Σούμερ, της Σκότλαντ Γιάρντ, ήθελε να τον δῇ.

— Μίστερ Κίρκγουδ, άρχισε ο Σού- μερ όταν μπήκε. Τι θα λέγατε αν σας παρ- φορούσα ότι κάποιος σκοπεύει να κλέ- βει το κολλιέ σας;

— Θα έλεγα πως ο κάποιος αυτός ε- ναι τρελλός για δέσιμο...

— Το ίδιο λέω κι' εγώ, αλλά φαίνεται πως υπάρχει ένας τέτοιος τρελλός.

— Κι' ήλθατε να με ειδοποιήσετε; Σας ευχαριστώ...

— Έχετε μήπως την παπίληση που είναι αδύνατον να σας το κλέψουν;

— Όχι, βέβαια. Απολύτως αδύνατον. Έ- να στρατεύμα από διαρρήκτες με έβαλε και πολυβόλα, θα μπορούσε αμέσως να το κλέψει.

— Ασφαλώς. Ο άνθρωπος, όποτε πε- ρί του οποίου πρόκειται, θα έφερνε με- νος του. Ναί, μην γελάτε. Πρόκειται για τον λωποδύτη-φάντασμα.

— Και πως θα μπορούσατε να επιτύ- χετε, κύριε Κίρκγουδ, έναν διαβολάνθρω- πον αυτόν να αντικαταστήσει το κολλιέ με μιαν απομίμηση;

— Είναι τόσο αδύνατη η αντικατά- ση του κολλιέ, όπως είναι και η απομι- μή του.

— Ακούσατε ποτέ πως την επιτέλεσε- τα του Λούκ Λαγκνίε;

— Ναί.

— Ε, λοιπόν, ο λωποδύτης-φάντασμα πῆγε και τον βρήκε χθές το βράδυ και ε- μαι βέβαιος πως του ζήτησε μιαν απο- μίηση του κολλιέ σας. Θέλετε, κ. Κίρκ- γουδ, να με βοηθήσετε να τον ξεκλειδώ- σω; Το σχέδιό μου είναι να τον διευκολύ- νω ενεργήσω όπως αυτός νομίζει καλύτερα. Είμαι δε βέβαιος ότι θα επιτύχει να πῇ- εδω μέσα μεταμορφωζόμενος σε υπάλλη- λό. Έτσι, θα τον βουτήξωμε την ώρα που θα βάζει χέρι στο κολλιέ.

Ο Κίρκγουδ σκέφθηκε λιγάκι και στο- τέλος είπε:

— Πολύ καλά, κύριε. Αλλά ξέρετε, βέβαια πως ε- ίναι ο λωποδύτης-φάντασμα.

— Τον ξέρω... άποκρίθηκε ζωηρά ο Σούμερ. Και θα ε- φανή ίσως άπίστευτο. Όσο ζει ο Μάρτεν Ντάλ.

— Πώς! Ο Μάρτεν Ντάλ

Ο άστυνομικός αυτός που δεν λείπει ά- τί κανένα κομμάτι τσολόνι... Μά είναι ά- πιστευτο. Χθές ακριβώς ήλθε εδώ, δίχως να κατελθώ καλά-καλά πως μπήκε στο γραφείο μου.

Πρό λίγο τον είδα πάλι έξω ά- πό το κατώφλι σας, Εκύτταζε προσε- χτικά τους υπαλλήλους σας που βγαίνανε από το γραφείο τους. Σας παρακάλεω, λοι- πόν, κρατάτε με ένημερο για όσα θα γί- νονται εδώ μέσα από αυτή την στιγμή.

Και ο Σούμερ χαίρετσε και βγήκε. Στι άπέναντι πεζοδρόμιο παρατήρησε μιαν κομψή άνδρική σιλουέτα. Ήταν ο Ντάλ.

Στο Καμπαρέ Μπόν Βιδάν

Τα φώτα του καμπαρέ «Μπόν Βιδάν» ήταν χαμηλωμένα.

Ο Κίρκγουδ, έχοντας άπέναντί του την χαριτωμένη δακτυλογράφο του, διάταξε να συμπάνει. Το πρόσωπό του ήταν πολύ κινητικό κι' η φωνή του διαπαραστική.

— Όραία συμπάνια! είπε αδειάζοντας το πατήρι του. Μά γιατί έσείς δεν πίνετε;

Η Χάζελ «Έλντερς» ήπιε μιαν γουλιά. Πίσω από το κεφάλι της ήταν μιαν μεγάλη μπρούντζινη γλάστρα κι' εκεί μέσα έγινε κρυφά κάθε τόσο την συμπάνια της.

— Είναι πραγματικό νέκταρ, εί- πε. Ποτέ μου δεν ήπια τέτοια συμ- πάνια.

— Θέλετε να χορέψουμε; την ρώ- τησε ο Κίρκγουδ.

— Προτιμώ να μείνουμε εδώ και ν' α- κουαίνουμε.

— Τι περιέργο! Έργάζεσθε έναν άόληγο χρόνο στο γραφείο μου και περιμένα ως χθές για να προσέξω πως είστε όρατα!

— Α, μίστερ Κίρκγουδ!

— Ναί, ναί... Τώρα όμως... Τι έ- μερο στοματάκι! Έμπρός, ένα φιλι- ππύ το θυμωρό αυτό στοματάκι!

— Βιάστες πολύ, μίστερ Κίρκγουδ.

— Μά μην είστε, λοιπόν, τόσο... ά- γρια!

Η νέα κοπέλλα έρριξε μιαν ματιά στην άθουσα. Ξαφνικά το βλέμμα της συναντήθηκε με δυο γαλανά μά-τια, που της χαμογέλουσαν.

Την ίδια στιγμή ένα χέρι την άγ- κάλισε και το κατακόντινο πρόσωπο του Κίρκγουδ πλησίαζε το δικό της.

Αν γελού σήμεινε με τα δικά της. Πετάχθηκε άμέσως όρθια και τον έρωτισσε τρεις φορές.

Ο Κίρκγουδ σηκώθηκε κι' αυτός γεμά- τος λύσσα:

— Κλέφτρα, θα μου το πληρώσεις αυ- τή ρομάζε. Αύριο θα είσαι στην φυλακή!

Τα γκαρβόνια κι' ο διευθυντής του κέν- τρου έτρεξαν να τους ήσυχάσουν. Ο Κίρκ- γουδ κατακίτρινος από οργή κάθισε και διάταξε δεύτερη συμπάνια.

Η Χάζελ, όρθια πάλι στην καρέκλα της έτοιμη από συγκίνηση και ντροπή!

— Καλησπέρα, μίστερ Κίρκγουδ! ά- κούστηκε ξαφνικά μιαν φωνή. Επιτρέπετε να καθίσω μαζί σας;

Ήταν ο Μάρτεν Ντάλ, ο οποίος χω- ρις να περιμένει την απάντηση, κάθισε σε μιαν άδεια καρέκλα, συνεχίζοντας:

— Δεν με συστήνετε;

Ο Κίρκγουδ τότε έσύστησε θέλα του στην Χάζελ. Και ύστερα από λίγες στιγ- μές η Χάζελ και ο Ντάλ στροβιλιζόνταν στην αόλη.

— Είπατε όσα συνέβησαν; είπε εκείνη.

— Βεβαίως. Του δώσατε ένα καλό μά- λημα.

— Ναί, αλλά φοβούμαι μήπως χάσωμε το παγινίδι. Αλήθεια, γνωρίζετε κανέναν άστυνομικό Σούμερ;

— Ναί, και μάλιστα μου είναι συμπα-

θής. Γιατί με ρωτάτε;

— Γιατί προχθές όταν γύρισα στο γρα- φείο μετά το γεύμα, έμαθα ότι κάποιος ά- στυνομικός Σούμερ συνόμιλησε με τον Κίρκγουδ και νομίζω ότι έπρόκειτο για σ'ας.

—□=

Την άλλη μέρα το απόγευμα ένας άν- δρας στεκότανε μπροστά στο χρυσοχείο του Κίρκγουδ. Με το κίτρινο πρόσωπό του, τα γονδρά ματογυάλια του, το άπλανές του βλέμμα και τα παλιά του ρούχα, έδινε την εντύπωση λογίου, που περνούσε την ζωή του σε κάποια σοφία.

Για μιαν στιγμή ο άγνωστος απομα- κρύνθηκε αφού έρριξε μιαν ματιά πίσω του και περνώοντας μπροστά από ένα καπνοπω- λείο, εκύτταζε προς το έσωτερικό του. Έ- νας άλλος άντρας χοντροκαμωμένος, διά- λεγε εκεί ένα πούρο.

— Καλή τύχη, Σούμερ! ψιθύρισε ο ά- γνωστος, χωρίς ν' άκουσθῇ, ενώ την ίδια στιγμή κάποιος τρίτος κρύος, περασμέ- νης ηλικίας, με μαύρο γενάκι, έδινε α- πό το χρυσονοστό.

— Όπως όλο το προσωπικό του Κίρκγουδ, κι' αυτός ήταν κομψά ντυμένος. Έκαμε

— Σε μιαν τέτοια απόπειρα δεν θα μπορούσε να σ'ε βο- ήση ούτε αυτός ο Σατανάς... είπε ο Λούκ.

λίγα βήματα στον δρόμο και μπήκε σ' ένα βιβλιοπωλείο.

Ο Μάρτεν Ντάλ — γιατί ο άγνωστος με το παρουσιαστικό του λογίου αυτός ή- ταν — διάσχισε τον δρόμο. Τρεις μέρες τώρα στην σειρά έπιτηρούσε κρυφά τον άνθρωπο με το μαύρο γενάκι, πούταν υπά- λληλος του Κίρκγουδ, και είχε μαζέψει ό- σες μπόρεσε γι' αυτόν πληροφορίες. Με- ταξύ άλλων πληροφορήθηκε ότι ήταν μα- νιώδης συλλέκτης βιβλίων και ότι κάθε βράδυ έμπαινε στο βιβλιοπωλείο αυτό και θάυμαζε τις σπάνιες εκδόσεις.

Ο Ντάλ μπήκε ξαπλωτό του με άργό βήμα. Το βιβλιοπωλείο ήταν γεμάτο άρά- γνες, αλλά ο υπάλληλος του Κίρκγουδ φαινότανε εύθυγισμένος ανάμεσα στα σπά- νια εκείνα βιβλία. Ο Ντάλ τον έπλησίασε:

— Συγγνώμη, κύριε. Βλέπω πως ή- έκδοσις αυτή του Ραμπλαι σ'ας ενδιαφέ- ρει. Είναι από 1602, δεν είν' έτσι; Θau- μασία απομίμηση, αλλά όπωσδήποτε άπο- μίμηση...

Ο βιβλιοφίλος υπάλληλος του Κίρκ- γουδ σήκωσε τα μάτια και τον κυττάζε μ' ενδιαφέρον.

— Ναί, αλλά φοβούμαι μήπως χάσωμε το παγινίδι. Αλήθεια, γνωρίζετε κανέναν άστυνομικό Σούμερ;

— Ναί, και μάλιστα μου είναι συμπα-

τού Πικώ. Θέλετε να την δῆτε; Είναι ά- ριστούργημα!

Ο άνθρωπος με το μαύρο γενάκι κύττα- ξε τον Ντάλ με περιέργεια, σ'αν να άπο- ρούσε βλέποντας έναν άνθρωπο τόσο κα- κοντυμένο και κάτοχο ενός τέτοιου θη- σαυρού. Μπρός στην εύθυγια όμως να δῇ μιαν τέτοια θαυμασία έκδοση, δεν έδίστασε:

— Θα ήθελα πολύ να την έδλεπα.

— Τότε ακολουθήστε με.

Πήραν τον ήλεκτρικό, βγήκαν στον πέμπτο σταθμό και αφού περπάτησαν καμ- μιαν διακοσαριά μέτρα, φθάσανε μπροστά σ' ένα παλιό κτίριο.

Ο Μάρτεν Ντάλ τον άνέβασε στο δεύ- τερο πάτωμα, όπου ο βιβλιοφίλος υπάλλη- λος έμεινε έκθαμβος άντικρίζοντας μιαν θαυμασία βιβλιοθήκη. Τριγυρισμένος δε από τις σπανιώτερες εκδόσεις, ο υπάλλη- λος του Κίρκγουδ έμεινε ώρες όλόκληρες άπολαύζοντάς τις.

Ο Ντάλ έπιασε ζωηρά συζήτηση μαζί του ως την στιγμή που ο υπαρέτης έσπε- ρε κάτι θαυμάσια όρεκτικά. Ο βιβλιοφίλος με λύπη του άφησε τα βιβλία.

— Υπέθετα πως δεν ύπήρχε πιά τέτοιο κρυσά στην Άγγλία, πρόσθεσε σε λίγο, ο- ταν ο Μάρτεν Ντάλ του γέμισε το ποτήρι.

Δεν πέρασε όμως πολύ ώρα κι' ο υπάλληλος έγειρε το κεφάλι πάνω στο τραπέζι: το ναρκωτικό που του είχε ρίξει με τρόπο ο Ντάλ, είχε ή- δη έπενεργήσει. Και η επίδρασίς του δεν θα διαρκούσε λιγώτερο από 24 ώρες.

—□=

Την άλλη μέρα το πρωί ο άστυ- νομικός Σούμερ μπαίνοντας στο χρυ- σονοστό του Κίρκγουδ, παρατήρησε έναν άνδρα ψηλό με μαύρο γενάκι, ο- οποίος μέσα άπ' το κλουβί έδειχνε το κολλιέ στους πελάτες.

Ο άστυνομικός κύτταξε προσεκτι- κά το κλουβί, σταμάτησε στην πόρτα του Κίρκγουδ, γτύπησε κι' υπήλκε.

Εκύτταζε τον χρυσόχοο έρωτημα- τικά κι' έρώτησε:

— Φάνηκε ο φίλος μας;

— Ναί. Ήθελε το πρωί με τους άλλους υπαλλήλους.

— Είναι αυτός που είναι μέσα στο κλουβί;

— Ακριβώς! Η όμοιότης του με τον Μάρβεν είναι καταπληκτική.

— Και ο Μάρβεν;

— Άσαντος!

— Μήπως ξέρει πως τον ύποψια- ζόμαστε;

— Καθόλου. Ο ντετέκτιβ που έπιτη- ρούσε το προσωπικό, τον άντελήφθη άμέ- σως, αλλά δεν είπα τίποτα, όπως του είχα δώσει οδηγίες.

— Υπάρχει όμως κάτι που δεν μπορώ να το μαντέψω; Ο Λούκ Λαγκνίε πρόβλα- βε άραγε να κάνει την απομίμηση; Όπως- δήποτε όμως αυτό δεν έχει και τόση ση- μασία. Τό γεγονός είναι ότι τον κρατάμε πιά στα γέλια μας. Υποθέτω πως το κα- τάστημα επιτηρείται.

— Βεβαίως! Και πρώτ' απ' όλα, το κλουβί είναι κλειδωμένο. Δεν μπορεί να βγῇ.

— Και όμως ο Μάρτεν Ντάλ δεν είνε ήλιθιος. Πώς άραγε να πέσει στην παγί- δα; Λέτε πως το κλουβί είναι κλειδωμέ- νο; Μου κάνετε την νάση να ξεσκαπάω να βεβαιωθείτε καλλίτερα;

Ο γουστουός βγήκε. «Όταν επέστρεψε μετά πέντε λεπτά, ήταν συνωστισμένος.

Περίεργο, ή κλειδαριά δεν λειτουρ- γεί, έκαμε πέτοντας στην πολυθρόνα του.

— Καμιά κλειδαριά δεν έχει μυστικά για τον Μάρτεν Ντάλ.

— Εμεινα τώρα λίγες στιγμές μαζί του. Έθαύμασα την μεταμφίεσή! Είναι ή- διος κι' άπαράλλακτος με τον Μάρβεν.

Μιμείται και την όμιλία του και τους τρόπους του λόγου.

— Τό κολλιέ τί τό κάνετε κάθε βράδυ;
— Τό τοποθετώ μέσα σ' ένα χρηματοκιβώτιο με τ' άλλα βαρύτιμα μπίζου.

— Τό εξετάζετε κάθε βράδυ μήπως είνε άλλαχμένο;

— Όχι κάθε βράδυ, αλλά άπόψε εξαιρετικώς θά τό εξετάσω. Βλέπω ότι φοβάσθε πάντα μίαν αντικατάσταση.

Ο Σούμερ δέν άπάντησε.

Όστερα άπό δύο ώρες ήρθε ή ώρα του προγυμνασίου, αλλά ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος σκέφθηκε νά φάη.

Εαφνικά άντήγγησε ζωηρά μιιά καμπάνα. Τό σύνθημα του κινδύνου!

Ο Σούμερ έπρεξε στην αίθουσα των πωλήσεων, άφ' ακολουθούμενος άπό τόν Κίρκγουδ.

Εκεί μέσα μιιά όχλαγωγία άπερίγραπτη έδασίλευε.

Τρείς-τέσσερις καλοντυμένοι άνδρες, πού δέν άνήκαν στό προσωπικό του καταστήματος, κρατούσαν τίς πόρτες, ενώ δύο άλλοι έβαστούσαν σφιχτά άπό τούς ώμους τόν ύπάλληλο με τό μαύρο γενάκι.

— Τί τρέχει; ρώτησε ό Κίρκγουδ τόν έπί κεφαλής της φρουράς του καταστήματος.

— Τίποτα τό σοβαρό, κύριε. Μας είπατε νά έπιτηρούμε τόν φύλακα του κολλιέ. Εαφνικά τόν είδαμε νά βγαίνει άπό τό κλουβί και δέν μπορούμε νά καταλάβουμε πώς άνοιξε την πόρτα.

— Τί σημαίνουν αυτά, Μάρβεν;

— Είχα πονοκέφαλο και θέλησα νά κάμω έναν μικρό περίπατο.

— Πονοκέφαλο! Κι' έγκαταλείπετε τό κλουβί για έναν πονοκέφαλο;

— Πρόκειται για πολύ δυνατό πονοκέφαλο.

— Και πώς άνοιξατε;

— Δέν άνοιξα. Εέχασαν νά κλείσουν.

Ο χρυσόχοος και ό Σούμερ άντήλλαξαν μιιά ματιά.

— Φέρετε τον στό γραφείο μου, διέταξε ό Κίρκγουδ.

Ο ψευδο-Μάρβεν διαμαρτυρήθηκε πώς ύπέφερε, αλλά άρξισε νά τόν οδηγήσουν στό γραφείο, όπου έμεινε μόνος με τόν Σούμερ και τόν Κίρκγουδ.

— Ντάλ, είπε θριαμβευτικά ό Σούμερ. Ήρθε τό τέλος της καριέρας σου!..

— Ντάλ: Δέν όνομάζομαι Ντάλ. Όσο για την καριέρα μου, μπορεί νάχετε δίκιο. Θά είναι τό τέλος της άν δέν μ' άφήσετε ν' άναπνεύσω λίγο καθαρό άέρα και πάθω καμμιιά συγκοπή.

— Γιατί δέν του βγάψετε τήν περρούκα και τό ψεύτικο γένι; ρώτησε ό Κίρκγουδ τόν αστυνομικό.

— Γιατί θέλω νά τόν πάω έτσι στό τμήμα. Πές μας, Ντάλ, είχατε την ιδέα ότι θά έπιτύχαινε αυτό τό παράτολμο κόλπο σου;

— Δέν καταλαβαίνω για τί πράγμα μου μιλάτε.

— Μπράβο, Ντάλ! Ύπήρξετε πάντα μεγάλος θεατρίνος! Και τώρα άς μιλήσουμε για τό

κολλιέ. Θάνα στην τσέπη σου. Θέλεις νά τό βγάλεις με τό καλό ή πρέπει νά σέ ψάξω;

— Ποιό κολλιέ;
— Τό κολλιέ Κίρκγουδ.

— Μά αυτό είναι στην θέση του. Πηγαίνετε άν θέλετε νά τό πάρετε άπό τό κλουβί.

— Δέν πιστεύω. Τό κολλιέ είναι άπάνω σου. Άν δέν τό βγάλεις μόνος σου, θά σέ ψάξω.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ του ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ:

ΤΟ ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑ

— Ψάξτε με, άν αυτό σάς διασκεδάξη. Ο Σούμερ άρξισε την έρευνα. Έψαξε όλες του τίς τσέπες χωρίς άποτέλεσμα.

— Έπιναλαμβάνω πώς τό κολλιέ είναι μέσα στό κλουβί, είπε ό άνθρωπος με τό μαύρο γένι.

Ο Κίρκγουδ έρριξε μιιά ματιά στόν αστυνομικό και βγήκε. Ο Σούμερ πάλι τόν κύτταξε προσεκτικά και τά μάτια του πέσανε στην περρούκα του.

— Είναι όμορφη ή περρούκα σου, Ντάλ. Τί έχει όμως άπό κάτω;

— Περιμένετε, άντήγγησε μιιά φωνή άπό την πόρτα. Βρήκα τό κολλιέ.

Και ό Κίρκγουδ έξαναμπήκε στό γραφείο με τό θαυμάσιο κολλιέ στό χέρι.

Ο Σούμερ άρξισε μιιά φωνή καταπλήξως ως μύλις κύτταξε τό κολλιέ:

— Είσθε βέβαιος; ρώτησε τόν Κίρκγουδ, χωρίς νά πάυση νά προσέχη και τόν κρατούμενο του.

— Τί πονοκέφαλος, Θεέ μου! Έκαμε τότε ό Μάρβεν πιάνοντας τό κεφάλι του. Μά γιατί δέν μ' άφήνετε λοιπόν νά πάω νά πάρω λίγον άέρα, άφού τό κολλιέ είναι εδώ;

— Αυτό τό λές εσύ! άποκρίθηκε ό Σούμερ. Και άπότομα, με μιιά βίαιη κίνηση, άπέσπασε την περρούκα του κρατούμενου του, άπό τό έσωτερικό της οποίας ξεπετάχ

ΓΑΜΟΙ ΔΙΑ... ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

«Ο αιώνας μας, αιώνας κατ' έξοχήν της ταχύτητας, μας παρουσιάζει καθημερινώς και νέας μεθόδους συντομείας των εργασιών μας. Μιά τέτοια νέα μέθοδος είναι και δ... άπό τηλεφώνον γάμος! Άνωτέρω μιιά χαρακτηριστική σκηνή τείσεως γάμου στην Άμερική. Η νύφη και ό δημαρχικός υπάλληλος έπισκευάζονται με τόν γαμπρό πού βρίσκεται 700 χίλιοι μακρόν και ανταλλάσσουν τούς σχετικούς... όρκους ενώ οι δύο καθήμενοι μάρτυρες, έπιβεβαιώνουν την παρουσία των!»

χόηκε ένα δεύτερο κολλιέ. Μήπως αυτό τό κολλιέ είναι ή αίτια του πονοκεφάλου σου;

Ο ψευδο-Μάρβεν κύτταξε λυπημένα τό κολλιέ, πού έσκυψε και πήρε ά απότομα.

— Δυό! φώναξε κατάπληκτος πάλι Σούμερ, ρίχνοντας άλλεπάλληλες ματιές στό κολλιέ πού κρατούσε αυτός και τό άλλο πού κρατούσε ό Κίρκγουδ. Δέν κατάλαβαίνω τίποτε!

— Είναι άπλόστατα. Εξήγησε ό Κίρκγουδ. Τί να είναι ή άπομίμηση. Νά τό άληθινό.

Ο Σούμερ πλήρως τήφως τό κολλιέ πού ήρθε μέσα στην περρούκα και τό πρόσωπό του ήταν άνήσυχο έκφραση. Τί παροράσθηκε και ό Κίρκγουδ και γέλασε;

— Είναι μιιά άρραστή τεχνική άπομίμηση.

Ο Σούμερ όμως έπαυσε σημεία άνησυχίας.

— Δέν καταλαβαίνω, είπε στό τέλος γιατί τό είχε στην περρούκα του. Άπό τήναι ψεύτικο. Άλλά και άν αυτό που κρατάτε είναι τό άληθινό... τότε πάλι γιατί τό είχε άφήσει στό κλουβί;

— Ερωτήστε τον.

— Μπορεί με τόν πονοκέφαλο νάκατε λάθος και νά πήρε τό ψεύτικο.

— Άν καταλαβαίνω καλά, μ' έχετε συλλάβει, είπε με την σειρά του ό Μάρβεν. Άν είναι έτσι, πρέπει νά μου έπιτηφείτε νά συμβουλευθώ τόν δικηγόρο Μίστερ Κίρκγουδ, προσέθετε: Άν πάλι και καταγγείλετε έναν άνθρωπο γιατί έγχε επάνω του ένα ψεύτικο κολλιέ, θά γελιοποιηθώ.

Ο Κίρκγουδ κύτταξε τόν αστυνομικό.

— Άκούτε, Σούμερ; Και άσφαλώς θά θά γελιοποιηθώ μόνον έγώ, αλλά και πάλι.

— Μπορείς νά φύγεις, Ντάλ, είπα πάλι ό αστυνομικός. Πάντως αυτή την φορά θά φύγεις με άδεια τά χέρια.

Ο ψευδο-Μάρβεν δίχως νά δώσει έπαιτηγή προχώρησε πρós την έξοδο. Όταν βγήκε, ό Σούμερ γύμνησε την γροθιά του.

— Άτυχία! είπε. Άν δέν τόν έπαινα ό πονοκέφαλος, θά τόν βάζαμε στό χέρι.

— Μά, πώς μπορείς νά είσαι βέβαιος ότι ό Ντάλ είναι ό λωποδύτης φάντασμα;

— Εξέρω τί ύποπτον είμαι και μιιά μέρα νά τό άποδείξω. Ένα πράγμα όμως μου ενοχλεί άνεξήγητο: Ο Άλκα Λαγκνίε είναι καλλιόλη χηνης στό είδος του. Πάτι έκαμε μιιά τόσο άτυχημένη άπομίμηση;

Και ό Σούμερ κύτταξε στό τραπέζι, πού στό όποιο είχαν άποκαταστήσει ένα μικρό γκαλερί «αυτοκινήτων».

— Άρανο!

— Τί μάς μέλει; Δέν αξίζει ούτε ένα δολλάριο. Θά τήν πεί για άνάμνηση.

Εαφνικά άρρε με κραυγή λύπας. Πάνω στό τραπέζι υπήρχε έπισκεπτήριο.

— Τό έπισκεπτήριο του λωποδύτη φάντασμα!

— Πώς;

Ο Σούμερ πήρε τόν πικισκεπτήριο και τό

Ένας άλήτης πού ύπήρξε πρίγκηψ.

Τό μυστήριο του Χάουζερ

Ήταν γιυός της Μεγάλης
Δουκίσσης ντε Μπωαρναί;

ΜΙΑ μέρα του 1828 οι διάβαστες πού διέσχίζαν την πλατεία της Νυρεμβέργης, σταμάτησαν έμπληκτοι: Ένας νεαρός, με άποδελαιμένο θώρακα, προχωρούσε τρικλίζοντας μ' ένα γραμμάτι στό χέρι. Ήταν κουρελής και τά ματωμένα χέρια του μαρτυρούσαν πώς είχε περπατήσει πολύ. Τόν πήραν για μεθυσμένο στην άρχη... Καθώς ψέλλιζε κάτι άκατάληπτα λόγια, τόν ώδήγησαν στόν λοχαγό Βεσσενίγκ, παραλήπτη της έπιστολής, στην οποία ήταν γραμμένα τά εξής:

«Αυτό τό παιδί μου τό έμπιστεύθηκε ή μητέρα του στις 7 Οκτωβρίου 1812. Άπό τότε δέν τόν άφησα νά κάνει βήμα

Ο άλήτης Γκασπάρ Χάουζερ, τού όποιου ή ταυτότητα θά εξακριβωθεί την... 17 Σεπτεμβρίου 1933.

» έξω άπό τό σπίτι μου. Κι' ό ίδιος δέν γνωρίζει τό όνομα της οικογενείας του, ούτε πού βρίσκεται αυτή τώρα... Άν δέν θέλετε νά τόν κρατήσετε, στείλτε τον στόν διάβολο. Τό παιδί τό έγω έκαταίει Γκασπάρ.»

Αί άρχαι της Νυρεμβέργης έκαναν άνακρίσεις και εν τώ μεταξύ έφιλάνισαν τόν άγνωστο.

Ο Γκασπάρ μόνον ψωμί έτρωγε κι' έπινε νερό, παρ' όλες τίς προσπάθειες των περιέργων πού έρχόνταν στην φυλακή και προσπαθούσαν νά τόν δώσουν κρέας και διάφορα σινοπνευματώδη. Μόνος ό καθηγητής Ντάουμερ κατώρθωσε νά κερδίση την έμπιστοσύνη του και νά τόν άποσπάση κάτι άπό τό μυστηριώδες παρελθόν του:

Προτού άναχωρήση για την Νυρεμβέρ-

γη, ό Γκασπάρ δέν είχε γνωρίσει—καθώς ίγυριζόταν—τό φως της ημέρας. Ποτέ δέν είδε πρόσωπα ανθρώπων και πέρασε την ζωή του δεμένος σ' ένα άχυρόστρωμα.

Μιά μέρα μπήκε ένας άγνωστος στό σκοτεινό κελλί του, τόν πήρε μαζί του και ξεκίνησαν σ' ένα μεγάλο δρόμο. Προχώρησαν άρκετά και έαφνικά ό Γκασπάρ άντελήφθη πώς ό άγνωστος δέν ήταν πιά κοντά του. Είχε φθάσει στην Νυρεμβέργη!

Ο καθηγητής Ντάουμερ συνέταξε μιιά έκθεση, στην οποία άνέφερε πώς «διστα περιστατικά πείθουν ότι ό νέος άνήκει σέ άριστοκρατική οικογένεια, ή οποία συμφέρον θά είχε νά τόν εξαφανίστη».

Ένας κρατικός σύμβουλος, φίλος του Ντάουμερ, ενδιαφέρθηκε τότε για τόν Χάουζερ, τόν άποφύλακισε και καθώς ό νέος μιλούσε για ένα άνάκτορο, τόν ώδήγησαν, εν περιεργείας, στό άνάκτορο της Νυρεμβέργης. Προτού μπή στό κεφάλι τόν Γκασπάρ, λέγοντάς του: «Γκασπάρ, πρέπει νά πεθάνεις!».

Εν τώ μεταξύ ό φάκελλος με τάς άνακρίσεις εξαφανίστη μυστηριωδώς!

Ένα βράδυ, ένας άγνωστος προσωπίδος όρος πλήρως με έγχειρίδιο στό κεφάλι τόν Γκασπάρ, λέγοντάς του: «Γκασπάρ, πρέπει νά πεθάνεις!».

Οί έρευνες ύπήρξαν άκαρπες.

Ο κρατικός σύμβουλος πού είχε ενδιαφερθή για τόν Γκασπάρ, άνέθεσε τότε στόν δημοδιδάσκαλο κ. Κάν νά τόν φιλοξενήση στό Άνσπαργ.

Ένα βράδυ ό Γκασπάρ έβγαине άπό τό δικαστήριο, όταν ένας άγνωστος ευγενούς παρουσιαστικού τού σόναξε: «Πρίγκηψη, έρχομαι άπό την Αύλη, έκ μέρους της μητρός σας... Σοβαρώτατος κίνδυνος σάς άπειλεί, έλάτε μαζί μου. Όλα είναι έτοιμα! Αύριο τό άπόγευμα θά βρισκόμαστε στό πάρκο του άνακτόρου, κοντά στην ήλέα των σιλυρών. Θά σάς περιμένη ένα άμάξι. Θά σ' ορδέσετε την στολή πού άουρίζει στην καταγωγή σας...».

Στις τέσσερις πιά τέτατο, ό Γκασπάρ πήγε στό μυστηριώδες ραντεβού. Ο άγνωστος ποσώρησε πώς τό μέρος του, δίνοντάς του έναν πολυτελέστατο μαγδύα. Λιευθύνθηκαν μαζί πώς τις σιλύρες. Την στιγμή εκείνη ό Χάουζερ σιωπάτικνε νάμω, με μιιά μαγισιά στό στήθος. Ο άγνωστος είχε πάλιν εξαφανισθή.

Ο Γκασπάρ σόθηκε ός τό σπίτι του δημοδιδασκάλου του, ό όποιος νόμιζε πώς ήνε πληγωθή μόνος του για νά ύποκριθή ότι ήταν θύμα άποπειρας.

Πληγωμένος ό Γκασπάρ και με την φωνή στό στόμα. Εναντίον της πίσω κι' έσθασε στό μέρος όπου είχε «αχαιωθή» γιατί ό Κάν ήθελε νά πεισθή άν ήταν άληθινά όσα τού έλεγε.

— Θεέ μου! ψιθύρισε υόλια έθλασαν έκεί. Νά πεθάνω έτσι και νά με ύποπτεύονται!..

Και έξέπνευσε.

Στό μέρος όπου τόν μαχαίρωσαν ύπαργε ή έπιγραφή:

«Έδώ ένας άγνωστος δολοφονήθηκε άπό έναν άγνωστο.»

Και τό περίεργο είναι ότι τότε είς ένδειν έιν έκλεισε ή Μενάλη Δούκισσα του Μπάντεν έκλεισε τά άνάκτορά της τού Μπάντεν. Τό μυστικό της αυτό, καθώς λέγουν πολλοί, τό είχε μιλαγμένο σέ μιιά κασσετίνα πού άσπρε ή κόρη του κρατικού συμβούλου και πού θά άνοιγθή την 17 Σεπτεμβρίου 1933, έκαστοτή έπέτειο του μικρού πρίγκηπος πού έζησε υπό τό όνομα Γκασπάρ Χάουζερ.

ΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΑΣ

Α. Χ. Πειστικό ν. Πολὺ προχειρογραμμένα καὶ τὰ δύσ. ὅτι μπορούσατε νὰ μελετήσετε ἀκόμα ἀρκετὰ πρὶν γράψετε ἄλλο. — Το γχοδιώχη ν. Ἀκατάλληλον. — Β. Κ. ο. σ. ἀν. Λείπονται ἀπολύτως τὰ στοιχεῖα ἐκείνα ποὺ διαλογοῦν ἓνα ποίημα. Τόσο στη φρασολογίᾳ τους, ὅσο καὶ στὴν τεχνικὴ τους, καὶ τὰ τρία στοιχοεγγράμματα, σας βοήσκονται μακριὰ ἀπὸ τέχνην. — Ἰ. Ἰ. α. α. Ἀκατάστατο γλωσσικὸν τὸ πρῶτό σας. «Ὅσο γὰ τοὺς σίχους, τοὺς βίσιους καὶ αὐτοὺς κοινωτοὺς καὶ δίχως χαμμὰ ἐσωτερικότητα. — Α. Θεολόγου. Ἡ παρὰ

Χρ. Χατζουλάκον. Ἀσυγκρίτως ἀνόμετο τὸ «Στίχον» ἀπὸ τοῦ ἄλλο. Γι' αὐτὸ καὶ νοσητῶμε μόνον αὐτό.—Μητρεῖαν. Κελεύωμαι ἀπὸ τῆς (Νοσταλγίης) δὲ μέινωμε εὐχιστημένοι. Ἀφ' οὗτο καὶ κυτᾶται ἐν διδορῶσσι τοὺς δύο τελευταίους στίχους τοῦ Ἀρχιστοῦ βοάδουσι.—Γιῶργον Α. Δὲν ἵμαι καλὸ τοῦ τραγουδιῦ σας. Μπορεῖτε νὰ ἴνατε δύο-τρεῖς διορθώσεις πού θά σας τοῖμε καὶ νὰ το ἔκναστεῖτε: α' στὶς ῥίμες «νὰ μήνης» μὲ τὸ «σεῖσας της», β' στὴν ῥαχὴ (ἀπὸ) ἄλλου εἶν' τῆς σεῖσας της καὶ γ' στὸ τελευταῖο τρίστιχο, ποὺ περισσεύει

A sepia-toned photograph of a coastal town, likely San Francisco, viewed through a large, arched opening in a dark, textured foreground. The town is built on a hillside overlooking the water, with numerous buildings and a few boats visible in the harbor.

(Φωτογραφία Μ. Τριανταφυλλίδη)

ἔνας στίχος.—Ν. Κουερίνη. Διὰ τὴν
 σκοπὴν κανένα ἐνδιαφέρον σ' αὐτὰ ποιή-
 στείνετε. Λέτε ὅμως ὅτι ἔχετε καὶ ἐν-
 διαλέξετε κανένα καλλιτέ-
 ρον Φτέρην. Τὸ ποιήμα σας ὡς
 ῥάβδον τεταμμένον ὡς θέμα. Τὸ «ἔναι»
 καλλιτέρο, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰ δημοσιεύ-
 σματα.

Π. Λουκάκης

καὶ οὐκ ἀποφύγετε τὴν ἐξουσίαν τοῦ κυρίου· ὁ κύριος πάντα ποιήσει ὑμῖν κατὰ τὸν λόγον τοῦ προφήτου·

Φίλιππον Α. Παγόπουλον

ΦΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 50

από το κρυολόγημά της.

Φίλιππον Α. Παγόπουλον

ΦΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 50

ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α.	ΑΥΓΟΥΛΟΥ
-------------	----------

ADUNAS 50

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1900

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 24^Α — ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ πλέον συστηματοποιημένον τῶν εἰδικῶν ἐργοστασίων.

— Ἔργασία, ὑλικά, καὶ ἐφαρμογὴ ἀσυναγώνιστος. —

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΖΩΝΑΙ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΖΩΝΕΣ ΚΑΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Στηθόδεσμοι

Ζώνες ἐγκυμοσύνης
καὶ Παχυσαρκίας
Πτώσεως στομάχου
νεφρῶν καὶ σπλάγχχνων

=□=

Ζώνες μετεγχειρητικαὶ
τοῦ Οἴκου

Ἰατροῦ ΜΠΑΡΡΕΡ

τῶν Παρισίων

Με ἐλαστικὰ ἀρίστης ποιότητος
καὶ ἀντοχῆς

ἐφαρμογὴν καὶ κομψότητα.

Μιὰ δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ

Εἰδικὸς τεχνικὸς ἐδρίσκεται
πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν
κ. κ. πελατῶν.

Ἐφαρμογαὶ καὶ δοκιμαὶ εἰς τὸ τμήμα ζωνῶν εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΥΜΑ

Αἱ δυσκολίαι τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γνωστῶν Ἑλλήνων Ἀρωμάτων καὶ ἡ μεγάλη διαφορά τοῦ τιμήματος μᾶς ἔδωκαν τὴν ὥθησιν νὰ τελειοποιήσωμεν ὡς τὴν παρασκευὴν τῶν κυριωτέρων ΑΡΩΜΑΤΩΝ καὶ LOTIONS κλπ, τὰ ὅποια εἶναι ἐφάμιλλὰ τῶν γνωστῶν Ἑυρωπαϊκῶν καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Φαρμακεῖόν μας εἰς χῦμα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

Eau de Cologne double τὸ κιλὸ Δραχ.

» » triple » » »

» » Russe » » »

» » jasmin » » »

Lotions (Fougère, Chypre, Origan, Violette)
ὅλα τὰ νεώτερα ἀρώματα) Τὸ κιλὸ Δρ. ἀπὸ 150-200

Extraits διὰ μανδήλια ὅλων τῶν ἀρωμάτων
τὰ 10 γραμ. Δραχ. ἀπὸ 150-200

Eau dentifrice Τὸ κιλὸ »

» de quinine » »

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ